

Perry Rhodan, díl **408**
William Voltz : ZKÁZA MUTANTŮ

Ve Sluneční soustavě, která se ode dne Laurin ukrývá v budoucnosti a je tedy pro zbytek Galaxie neviditelná, se píše začátek června roku 3432.

Uvnitř Sluneční soustavy – neboli Systému duchů – vládne klid. Obchod s planetou Olymp, zprostředkovaný temporální propustí, probíhá podle plánu. V Mléčné dráze a zejména v Protipozemské koalici to však vře. Navíc se objevují Accalauriové, tajemní a značně podivní cizinci z Antihmotového vesmíru.

O mnoho horší je však činnost Ribalda Corella. Supermutant, jemuž dosud nikdo nestál tváří v tvář, je zřejmě nesmiřitelným protivníkem lidstva. V jeho stopách kráčí smrt a zmar a znovu tak připomíná dávné dny šílenství a ***ZKÁZU MUTANTŮ****...*

Hlavní osoby románu:

Atlan – Lord admirál vzpomíná na osudový rok lidstva.
Perry Rhodan – Zakladatel a Velký administrátor Solárního impéria.
John Marshall – Šéf Sboru mutantů.
Profesor Ern Kottena – Vedoucí parakliniky na Saturnově měsíci Mimasu.
Tako Kakuta, *André Noir*, *Wuriu Sengu*, *Son Okura*, *Kitaj Išibaši*, *Tama Jokida*, *Ralf Marten* a *Betty Toufryová* – Mutanti zavraždění za Druhé Genesis.
Nos Vigeland – Ze specialisty USO se stává zrádce.

1.

Bašta civilizace na planetě Vinzsa v soustavě Al-Tontu již nebyla. Kolonisté, členové Rossovy koalice, zničili kovové domy a měřící stanici zbraněmi, nebo holýma rukama. Z údolí, v němž mělo úsilím osadníků vzniknout první město, stoupal k nebi černý dým. Lidé, kteří byli za zkázu zodpovědní, lhostejně posedávali mezi troskami domů. Zuřivost, jež je dohnala k šílenství, zřejmě odezněla.

Perry Rhodan a Atlan, kteří na Vinzsu přilétli na jednom pomocném člunu INTERSOLARU, zírali na poničené město.

„Přišli jsem pozdě," pronesl Rhodan. „Ribald Corello udeřil."

„S podobným pohledem jsem začal počítat ve chvíli, kdy jsme ve volném prostoru narazili na zničené kosmické lodi kolonistů," odpověděl Arkonidan.

Rhodan myslel na vraky, bezmocně kroužící kolem Vinzsy. Lodě byly zničeny vlastními posádkami. Všichni lidé v soustavě Al-Tontu podlehli zhoubné parapsychické síle. Během chaosu přilétlo k planetě několik plavidel Ribalda Corella. Mutantovi vojáci vyrabovali všechny použitelné stroje, vybavení a zásoby.

„Tvůj člověk nás informoval moc pozdě," řekl Rhodan. „Ani tentokrát nejspíš Corello nezanechal žádné stopy."

„Pojďme dolů do zničeného města," navrhl Atlan. „Snad tam bude kolonista, s nímž bude možno rozumně mluvit."

Rhodan na Arkonidana zkoumavě pohlédl. „Doufáš, že bude tvůj agent ještě naživu?"

Atlan přikývl. Zabezpečili pomocný člun tak, že ho mohl otevřít pouze radiový signál z jejich náramkových vysílaček a vydali se do údolí.

Vinzsa byla čtvrtá planeta, kterou Ribald Corello během jednoho týdne přepadl. Krutost, s níž tajuplný nepřítel postupoval, byla děsivá. Corello své parasíly nasazoval naprosto bezohledně. Kolonisté byli pomocí sugesce přinuceni k tomu, aby zničili vesmírné lodě a energetické zdroje na své planetě. Corello nic neriskoval. Kvůli získání několika cenných zařízení vehnal do náruče šílenství tisíce lidí. Sen kolonistů byl u konce. Místo osídlování mladého světa je pro příští roky čekala léčba na klinikách.

Rhodan a Atlan dosáhli první zničené budovy. Muž v roztrhaný šatech, který vedle ní posedával, si jich nevšímal. Atlan k němu přistoupil a dřepl si k němu.

„Rozumíte mi?" ptal se Arkonidan.

Kolonista zmateně zvedl zrak a zažvatlal několik nesrozumitelných slov. Atlan pustil jeho ruce, za něž ho před okamžikem popadl.

„A takhle budou vypadat všichni," řekl s hořkostí. „Nenajdeme nikoho, kdo nám něco poví."

„Támhle naproti stojí zbytky radiostanice," upozornil přítele Rhodan. „Podíváme se, co z ní zbylo."

Atlan zůstat stát a s přimhouřenýma očima zíral ve směru pobořené budovy. U vchodu seděli dva muži.

„Tam!" volal Arkonidan. „Jeden z nich je poručík Maltor z USO."

„Jsi si jistý?"

„Ovšem," odpověděl Atlan.

Blížili se k ruině, avšak muži na jejich přítomnost nereagovali.

„Je to on," pošeptal Atlan, když stáli u cíle.

„Oba jsou úplně mimo," řekl Rhodan.

„Poručíku Maltore!" zavrčel Atlan. „Vstaňte."

Oslovený agent USO zdvihl hlavu. Tvář mu pokrývaly šmouhy sazí, v očích měl zmatek.

Atlan se sklonil a donutil svého podřízeného vstát. Několikrát jím zacloumal. „Poručíku Maltore!" vřeštěl Arkonidan. „Dejte se dohromady."

Maltor zasténal. Znenadání se začal sápat po Arkonidanově pásu s paprskometem a snažil se ho přetrhnout. Atlan poručíka odstrčil.

„Stále jsou pod sugestivním vlivem," konstatoval Rhodan. „Maltor nám nic užitečného neřekne."

Atlan otevřel svou malou pohotovostní brašnu a vytáhl z ní stříkačku.

„Dám Maltorovi injekci," řekl. „Snad ho uklidní. Vezmeme ho s sebou na palubu INTERSOLARU."

Rhodan neměl námitky. „Jakmile se vrátíme na INTERSOLAR, pošlu radiogram Rossově koalici. Musí do systému Al-Tontu vyslat několik lodí, aby tyto nešťastníky zachránily."

Zasyčela injekční pistole. Poručík USO se jen s námahou držel na nohou. Atlan a Rhodan ho dopravili k pomocnému člunu. Když nastupovali do lodi, Atlan se ještě jednou otočil a pohledem přejel údolí.

„Corello se stává noční můrou celé Mléčné dráhy," prohodil. „Už proti němu musíme něco podniknout."

„Na to však potřebujeme informace," odvětil Rhodan. „Dosud o tomto tajuplném muži příliš mnoho nevíme."

„Jak se zdá, Ribald Corello prahne po moci," nadhodil Atlan. „Dříve či později se musí dopustit chyby."

Majora připoutali do jednoho z křesel a odletěli zpět k INTERSOLARU. Na palubě vlajkové lodi už byly z dispozici výsledky měření zbytkové energie. Přepadení Vinzsy bylo provedeno před sedmi hodinami. Corellovy křižníky už se v systému dávno nezdržovaly.

Poručík Maltor byl dopraven do lodní nemocnice, kde se ho ujali lékaři. Perry Rhodan odvysílal radiogram na hlavní svět Rossovy koalice a stručně vylíčil, co se na planetě stalo. Vyzval vládce koalice, aby do soustavy Al-Tontu vyslali nemocniční plavidlo.

„Víc už pro ty lidi udělat nemůžeme," řekl Atlanovi, když se setkali v centrále INTENSOLARU.

Arkonidan nic neříkal. Seděl u ovládacího panelu a nehybně zíral do země.

„O čem přemýšlíš?" dotazoval se Perry.

Nedostal však žádnou odpověď.

„Není nemocný, pane?" ptal se znepokojeně velitel lodi Korom-Khan.

Rhodan k příteli přistoupil a naklonil se k němu. Arkonidan seděl zcela strnule a nepohnul se ani tehdy, když s ním Rhodan lehce zatřásl.

„Zavolám lékaře!" rozhodl se polekaně Elas Korom-Khan.

„To nebude nutné," zarazil ho Rhodan. „Nic mu není. Už jsem ho v tomto stavu viděl. Aktivovala se paměťová část jeho extramozku."

Korom-Khan se zamračil a zavrtěl hlavou. „Tomu nerozumím."

„Nějaká věc vyburcovala Atlanův extramozek," vysvětlil Perry. „Nejspíš nás v nejbližší době informuje o nějaké důležité události z minulosti. Musí to souviset s naším zážitkem na Vinzse."

Velitel INTERSOLAR nemohl skrýt svou nervozitu. Přes Rhodanova ujištění by raději u Arkonidana viděl odborníky. Náhle začal admirál Atlan mluvit.

„Vzpomínám si na rok dva tisíce devět set devět," zahájil své vyprávění tichým, klidným hlasem. „Tehdy začala krize Druhá Genesis..."

2.

(Atlanovo vyprávění)

Dvě hodiny poté, co upadl do neklidného spánku, probudil Johna Marshalla zvuk, který se podobal pleskání bosých chodidel na podlaze. Telepat se posadil a naslouchal. Po krátké době prudce odhodil přikrývku a vstal. V žádném případě nemohl použít svůj parapsychický dar, ostatní by jeho telepatické slídění rychle odhalili. Marshall se chtěl vyvarovat toho, že v něm přátelé uvidí špióna.

A přitom špion byl. Už dva týdny se zdržoval na Saturnově měsíci Mimasu, aby pozoroval ochořelé mutanty. Ti byli na speciální kliniku umístěny před dvěma lety, během První Genesis. Tehdy se doktoru Ernu Kottenovi podařilo zastavit změny v jejich mozcích.

Telepat se zachmuřil. Na přemýšlení o tehdejších událostech teď nebyla vhodná doba. Musel zjistit, který z pacientů se během noci vykradl z pokoje.

John Marshall se obezřetně přiblížil ke dveřím a trochu je pootevřel. Okamžitě je znovu zavřel, neboť zpozoroval, že světla na chodbě nesvítí. Ať už se na noční toulky vydal kterýkoli z mutantů, nechtěl být odhalen. Marshall tedy zhasl lampu ve svém pokoji, aby její záře nepadla na chodbu a přistoupil se ke dveřím. Vykoukl do tmy a zaposlouchal se.

Všude byl klid.

Snad se mi to jen zdálo! mínil Marshall.

Už se chtěl vrátit do postele, tu zaslechl jakýsi zvuk, připomínající tichý pláč. Marshall pocítil, jak se v něm vzmáhá strach. Byl to odvážný muž, který se zbytečně neznepokojoval, ale tentokrát šlo o životy osmi lidí ze Sboru mutantů. John Marshall znal těchto sedm mužů a Betty Toufryovou ještě z let, kdy Perry Rhodan zakládal Třetí moc. Cítil se s nimi duševně spojen.

Marshall vklouzl na chodbu a sunul se podél stěny. Tlukot vlastního srdce mu připadal strašlivě hlasitý. Přestože se snažil dýchat co nejtišeji, byl si jist, že je ho slyšet na metry daleko.

Náhle se zarazil. Jeho dlaně zvlhly a prsty, s nimiž se dotýkal stěny, se zachvěly. Někdo vedle něho stát! Ačkoli nepoužíval telepatii, byl dost vnímavý a vycítil přítomnost jiného člověka ve své bezprostřední blízkosti.

A ten někdo věděl, že je John Marshall vedle něho.

„Tak dobře!“ Marshallův hlas zazněl do ticha jako burácení. „Rozsvítíme světlo.“

Neznámý se opět rozvzlykal. Telepatových rukou se dotkly hebké dlaně.

Žena! blesklo Marshallovi hlavou.

„Betty!“ zasyčel. „Betty, není ti dobře?“

Odvedl ženu v nejbližšímu vypínači světel. Když rozsvítil, pochopil, že s ním není Betty Toufryová.

„Gevoreny!“ vyhrkl John Marshall překvapeně. „Zakázal jsem ti se s ním tajně scházet.“

Antijská dívka svěsila hlavu.

„Co s tebou mám dělat?“ zeptal se Marshall. „Mutanti jsou nemocní! Víš, že za Kitajem Išibašim nesmíš. Tvá přítomnost ho nyní jen rozruší. To pro něho není dobré.“

Gevoreny Tatstun vzhlédla. Měla velké, trochu šikmé oči, vysoké čelo, dlouhé tmavé vlasy a široká ústa. Přesto její tvář vypadala půvabně. Pro Marshall to byla ta nejkrásnější antijská žena, s níž se kdy setkal. Patřila k ošetřovatelskému personálu. Bylo veřejným tajemstvím, že jsou ona a Kitaj Išibaši manželé. Dr. Kottena jim však chtěl společný život dovolit až po mutantově úplném uzdravení.

„Nahlásíte mě, pane Marshalle?“ zašeptala Gevoreny.

Marshall zaváhal.

„Ještě nevím,“ přiznal. „Kdybych tě prozradil lékařům, už ti ho nedovolí vidět. A to by nebylo dobrá pro tebe ani pro Kitaje.“

Nečekaně řekla: „Mám strach!“

„Před čím, Gevoreny?“

„Před Kitajem, pane Marshalla.“

„Myslel jsem, že ho miluješ?“ podivil se telepat.

Uchopila Marshallovu ruku a stiskla ji. „Mám ho ráda a přece se ho bojím. V poslední době se mi odcizil. Něco ho trápí. Často posedává na posteli a celé hodiny nic neříká.“

„V tomto stavu jsou všichni nemocní mutanti,“ vysvětloval ji John Marshall. „Lékaři věří, že zažíváme počátek další krize, Druhé Genesis...“

„Bude to opět tak zlé, jako předloni?“

Marshall se vyhnul jejímu tázavému pohledu. Zíral na podlahu. „Nevím. Možná to bude ještě horší.“

„Vy ty lidi přece znáte,“ řekla důrazně. „Jste velitel Sboru mutantů. Nemůžete jim nějak pomoci?“

Zakroutil hlavou.

„Vy jste neonemocněl,“ pokračovala dívka. „I když jste mutant jako těch osm nemocných.“

„Ochořely jenom ti mutanti, jejichž rodiče prodělali genetické proměny vlivem radioaktivity,“ odvětil Marshall. „Fellmer Lloyd, Ras Čubaj, Gorašin, Woolverové a já jsme jiní. Naše geny se změnily díky přirozenému procesu. To je nejspíš důvod, proč jsme toho byli ušetřeni.“

Marshall řekl Gevoreny vše, co zatím lékaři o nemoci, ohrožující životy osmi členů Sboru mutantů, až dosud zjistili.

„Nechci Kitaje ztratit,“ zašeptala dívka.

„Nedělejte si žádné starosti,“ odpověděl Marshall a konejšivě jí položil ruku kolem ramen. „Odvedu vás do vašeho bytu.“

Na druhé straně chodby se prudce rozlétly dveře. Stál v nich sugestor Kitaj Išibaši. Velký Japonec měl na sobě jenom kalhoty, na hrudi se mu volně kýval buněčný aktivátor. Vlasy mu neuspořádaně visely do tváře. „Johne! To mě špehujete?“

Telepat se zděšením zaznamenal nenávistný podtón v sugestorově hlase.

„Vraťte se do svého pokoje,“ rozkázal Marshall. „Půjdu odvést Gevoreny do jejího bytu.“

Kitaj vyšel na chodbu. Tvář měl nabobtnalou, napuchlé oči mu vystupovaly z důlků. Tyto vnější symptomy záhadné nemoci byly u všech postižených stejné.

„Zmizte, Johne!“ zasyčel Išibaši.

Současně zaútočil na Marshalla sugestivními povely. Marshall psionické proudy snadno odrazil. Jako všichni mutanti měl i on mentálně stabilizovaný mozek, takže ho touto cestou nešlo ovlivnit.

„Nechejte nepřístojností, Kitaji,“ ucedil Marshall.

S obtížemi se mu podařilo zakrýt jakoukoli stopu nejistoty a strachu. Išibaši se otočil a odkráčel do místnosti. Dveře s třesknutím zapadly. Gevoreny znovu začala vzlykat. Marshall ji popadl za ruku a dal se na cestu k její ubikaci.

Když byla antijská dívka ve svém pokoji, vydal se Marshall do strážnice. Dr. Joysell, jeden z Kottenových asistentů, ho překvapeně pozdravil.

„Nejdu sem uprostřed noci bezdůvodně, doktore,“ vysvětlil Marshall. Krátce informoval Joysella o tom, co se přihodilo.

„Musíme zamezit tomu, aby se ta dívka s Išibašim vídala," řekl Marshall nakonec. „U pacientů se musíme vyvarovat každého rozrušení."

Joysell ji prsty prohrábl husté šedé vlasy a na okamžik se zamyslel. „Obávám se, že na to je již poněkud pozdě."

„Co to má znamenat?"

„Gevoreny čeká dítě," odpověděl Joysell.

„To jsem nevěděl," vydechl Marshall ohromeně.

Lékař pokrčil rameny. „Myslel jsem, že o tom s vámi dr. Kottena hovořil. Zřejmě vás nechtěl znepokojovat. Už tak jste vystaven velké zátěži."

Marshall klesl do křesla. Gevoreny se tedy měla brzy stát matkou. Avšak Marshalla víc děsilo chování Kitaje Išibašiho. Právě s tímto Japoncem ho vždy pojilo přátelství. Teď s ním jednal s otevřenou nenávistí. Nemocný mutant viděl bezpochyby ve svém šéfovi nepřítele.

„Mám vzbudit doktora Kottenu?" ptal se Joysell.

„To není třeba," řekl Marshall. Pohlédl na kontrolní obrazovky za Joysellovým psacím stolem. Všichni mutanti se zdržovali v jim přidělených místnostech.

„Dopustil jsem se osudové chyby," prohlásil John Marshall „Nikdy jsem s nimi neměl ztratit kontakt..."

Dr. Joysell si pohrával s listem fólie. „Proč byste si něco vyčítal, pane Marshalle. Pacienti se chovají jako skupina, do níž nemá nikdo cizí přístup. Naši psychiatři zjistili, že se tak nemocní mutanti chovali i během První Genesis. I tehdy se snažili zůstat pohromadě. V ostatních lidech viděli protivníky. Protivníky, jimiž pohrdali. Jak se zdá, nyní se to celé opakuje."

Lékaři, pochopil konečně Marshall, vidí jen lékařské problémy. Nemělo smysl vysvětlovat dr. Joysellovi, jak nezbytný je teď pro Galaxii zákrok mutantů. Nikdo však netušil, jak by se nemocní chovali mimo kliniku, proto zde dál setrvávali.

V Mléčné dráze to vřelo. Dabrifa se stal vládcem systému Normon a současně si podmanil třicet dalších soustav. Perry Rhodan viděl v Dabrifovi velké nebezpečí, neboť diktátor během krátké doby získal značnou moc. V boji proti němu bylo zapotřebí každého z mutantů.

Byl tu i Carsualský svaz, ovládaný dvojicí Ertrusanů Terserem Frascatim a Runeme Shilterem. V Galaxii kolovaly zvěsti, že je tu ještě třetí pán Carsualu, který má s Frascatim a Shilterem vytvořit vládnoucí Triumvirát. Třetí hvězdná říše, která dělala Perrymu Rhodanovi starosti, byla Středogalaktická unie, řízená jednadvaceti takzvanými Strážci.

Sluneční říše se už celá léta vyčerpávala v obranných bojích s těmito kosmickými impérii, jež se stavěla proti Zemi a Pozemšťanům. Rhodan na časté útoky nehodlal reagovat pomocí zbraní Solárního loďstva. Avšak diplomacie nemohla nepřátele zadržet navěky.

V takové situaci by mohl kompletní Sbor mutantů prokázat lidstvu nedocenitelné služby. Protože se však John Marshall zabýval dozorem nad svými nemocnými přáteli, zůstalo na akce po Mléčné dráze všehovšudy šest mutantů, a to včetně myšoba Guckyho.

„Jsem si jist, že se s touto druhou krizí vypořádáme," přerušil Marshallovy úvahy dr. Joysell. „Snad bude mít doktor Kottena i tentokrát úspěch se svým osvědčeným léčebným postupem."

„Jak víte, byl patologický růst mozků mutantů zastaven, avšak celý proces nebyl zvrácen," odpověděl Marshall. „Moji přátelé jsou na této klinice zavřeni na neurčitou dobu. Snad dokonce navždy."

S určitou úlevou si dr. Joysell pomyslel, že i kdyby se telepatova slova ukázala jako správná, nebude to přímo jeho problém, neboť léčbu nemocných předají současní ošetřovatelé další generaci lékařů. Ochořelí mutanti nosili buněčné aktivátory; mohli žít mnohem déle, než jejich lékaři. John Marshall však buněčný aktivátor vlastnil také. U osmi mutantů mohl v případě potřeby zůstat po celá staletí.

Dr. Joysell zakroutil hlavou, aby z ní ty neradostné myšlenky zapudil. Pohlédl k řadě obrazovek. Ihned vstal. „Pane Marshalle! Jeden z mutantů opustil pokoj!"

„Kdo je to?" otázal se Marshall.

„Tako Kakuta."

„Můžete zjistit, kam jde?"

„Ovšem," přikývl dr. Joysell. Prošel místností a zapojil další monitory. Marshall mohl sledovat jednu z chodeb. Viděl štíhlého teleportéra na cestě k jinému pokoji.

„Zřejmě chce navštívit Andrého Noira," usoudil dr. Joysell.

„Nevšední čas pro návštěvu," pronesl znepokojeně Marshall.

Joysell se pousmál.

„Nakonec jsou to neobyčejní lidí," řekl. Naklonil se a sáhl pro mikrofon. „Je čas, abych zavolal doktora Kottenu. Bude muset rozhodnout, zda zasáhneme, nebo to necháme být."

Marshall dál sledoval obrazovku. Měl dojem, jako by stál přímo před Kakutou. Japoncova dětská tvář se po propuknutí nemoci změnila. Jeho oči byly sotva vidět. Teleportérovy rty se pohybovaly. Marshall z toho usuzoval, že si povídá sám se sebou.

Jak Joysell předpověděl, vstoupil Kakuta do hypnovi kabiny. Vzápětí se otevřely dveře ubikace Wuria Senga.

„U Noira se nejspíše shromáždí všichni nemocní," spekuloval dr. Joysell. „Noirův pokoj je největší. Mají nějakou schůzi."

„Tajnou schůzi," dodal Marshall.

„Mám zapojit odposlouchávací přístroj?" chtěl vědět dr. Joysell.

Telepat se soucitně zasmál. „Toho by si okamžitě všimli a něco by proti tomu podnikli."

„A co vaše telepatické schopnosti?"

„To je nesmysl," mávl rukou Marshall.

Než se dr. Ern Kottena dostavil do strážnice, byli všichni mutanti až na Ralfa Martena v Noirově pokoji. Kottena zhodnotil dění na monitorech a překvapeně hvízdl.

„Takže to znovu začíná," konstatoval. „Při První Genesis to byla zrovna tak. Zajímalo by mě, o čem se na těchto tajných schůzkách vlastně mluví..."

„Půjdu za nimi," řekl odhodlaně Marshall.

Paramechanik Kottena se marně pokoušel zapnout svůj pracovní plášť přes tlusté břicho. Zamyšleně na telepata pohlédl. „To by mohlo být nebezpečné."

„Já vím," odvětil Marshall. „Přesto půjdu."

* * *

Mimas, první měsíc Saturnu, měl průměr 652 kilometrů a jeho gravitace byla prakticky zanedbatelná. Již před staletími vznikla na Mimasu první sanatoria. Obrovské projektory, které lidé umístili pod povrchem měsíce, umožňovaly, aby na jednotlivé nemocnice působila libovolná gravitace. Kupole se lišily složením atmosféry, takže v nich mohly pobývat i značně cizokrajné bytosti.

Stovky kupolovitých budov a rekreačních středisek tvořily dohromady velkou nemocnici, kterou každý rok vyhledaly miliony živých bytostí. Kvůli dodávkám zásob a vybavení byl na Mimasu nainstalován velký transmiter. K přepravě nemocných byl využíván jen zřídka, neboť pacienti šok při dematerializaci a rematerializaci během transportu špatně snášeli.

V roce 2907 onemocněli všichni mutanti, jejichž rodiče byli zasaženi radioaktivitou. U postižených mutantů se projevilo jakési rozštěpení osobnosti. S dalším postupem nemoci se zároveň zvyšovaly jejich parapsychické schopnosti.

Paramechanikovi dr. Ernu Kottenovi a týmu expertů se nakonec podařilo zastavit změny v mozcích mutantů. Dr. Kottena a ostatní odborníci varovali Perryho Rhodana, že osm členů Sboru nemůže v žádném případě nasadit do akce.

Proto bylo sedm mužů s Betty Toufryovou dopraveno na Mimas. Zde mutanti žili na odlehlé klinice, daleko od ostatních budov obrovské nemocnice. Lékaři se jim postarali o naprosté pohodlí, přesto byla kupole jistým druhem vězení. Nikomu – ani nemocným, ani ošetřovatelům – se tato situace nelíbila.

„Nemoc jsme zastavili," prohlásil dr. Ern Kottena po První Genesis. „Ale žijeme na sudu se střelným prachem. Jen doufám, že se nikdy neobjeví jiskra, která by ho odpálila."

Nyní, o dva roky později, začínala Druhá Genesis. A doutnák, který měl spustit explozi, již začínal hořet.

* * *

Ve stejné době, kdy na měsíci Mimasu spěchal John Marshall do pokoje Andrého Noira, aby znovu získal důvěru nemocných mutantů, dostal šéf Solární rozvědky, Allan D. Mercant, tajnou depeši od doktora Erna Kotteny. Bylo 4. březen 2909, osm hodin ráno.

Když pobýval na Zemi, vstupoval Solární maršál Mercant za úsvitu do své kanceláře v Terrania City. Neobyčejná přesnost maršálova příchodu byla pro jeho asistenty a spolupracovníky námětem mnoha vtipů.

Jednou, když se Mercant zdržel o několik minut kvůli dopravní nehodě, se asistent velitele Solární rozvědky dvě hodiny zabýval tím, že přestavoval všechny chronometry v budově o těch pár minut zpět. Takovým žertům se Mercant jen smál.

O maršálově příchodu se už celá staletí používala oblíbená věta: „Hodinky přicházejí!" Čímž byl samozřejmě míněn šéf SolAbu.

Ranní příchod však byla jediná pravidelná událost v Mercantově programu. Vše ostatní záviselo na aktuální situaci ve Sluneční soustavě a Mléčné dráze. Šéf rozvědky musel řešit mnoho neodkladných problémů, potom se věnoval pročítání zpráv pozemských kosmických agentů. V klidných časech – těch ale mnoho nebylo – se a Mercanta věnoval rutinní práci a plánování.

Ráno 4. března 2909 našel Mercant na svém stole zakódovaný vzkaz od paramechanika Erna Kotteny. Jméno Kottena bylo pro Allana D. Mercanta úzce spjato s osmi nemocnými mutanty na Mimasu, proto se zprávě věnoval hned po svém příchodu do pracovny.

Pomocí dekodéru, zabudovaného v psacím, získal maršál fólii s dešifrovaným textem. Rychle ho přelétl pohledem.

Máme potíže, začíná Druhá Genesis.

DR. KOTTENA

Mercant zíral na lístek a uvažoval. Ačkoli vždy počítal se zhoršením zdravotního stavu mutantů, krátký vzkaz od paramechanika ho šokoval. Allan D. Mercant si v předchozích týdnech často pohrával s myšlenkou, že pošle několik mutantů do akce i přes jejich nemoc. Nyní byly tato plány zcela bezpředmětné.

Šéf Solární rozvědky přemýšlel, proč ho Johna Marshall neinformoval o novém vývoji situace už dříve. Telepat se přece o blížící se krizi musel dozvědět před Kottenou. Velitel Sboru mutantů nejspíš zavíral oči před skutečností.

Mercant zapojil interkom, umístěný v desce stolu a zavolal svého pobočníka.

„Swansone, chci zrušit všechny schůzky na příští tři dny," řekl Mercant, když se jeho tajemník objevil. „O všechno se postará generál Tassuki. Vydám se na malý výlet."

Swanson byl mohutný, neohrabaně působící muž, který se nikdy ani neusmál. „Smím vás upozornit na setkání se třemi administrátory z Purgatu, který má být zahájeno dnes odpoledne?"

„Těmto ctěných pánům se bude muset věnovat Tassuki," odpověděl Mercant. „A už zmizte, Swansone. Ty vaše utrápené obličeje mě rozesmívají. A na smích teď není vůbec vhodná doba."

Swanson uraženě odešel. Mercant se znovu sklonil nad mikrofonem.

„Potřebuji navázat spojení s CRESTEM XII," pronesl. „Musím mít kontakt s lodí co nejdříve. Použijte kód flotily 13-A-17."

Opřel se a vyčkával. Rhodan a Atlan se zdržovali na palubě CRESTU XII. Na palubě vlajkové lodi dleli – až na Johna Marshalla – také všichni zdraví mutanti. Perry Rhodan se obával nové agrese Imperátora Dabrify a chtěl v takovém případě zasáhnout co nejpohotověji. Proto byl s vlajkovou lodí těsně za hranicí Sluneční soustavy.

Mercant musel na spojení s Perry Rhodanem čekat poměrně dlouhou dobu. Po několika minutách se na kontrolním panelu stolu rozsvítila zelená kontrolka. Rozhovor byl převeden přímo do maršálovy pracovny.

„Mercant, pane!" ohlásil se šéf SolAbu. „Mám špatné zprávy."

„Co se děje, Allane?"

„Ozval se mi doktor Kottena z mimaské parakliniky. Obává se propuknutí Druhé Genesis."

Na okamžik zavládlo naprosté ticho. Mercant si uměl představit, že jsou Rhodan s Atlanem stejně překvapení, jako byl před chvílí on.

„Víte něco bližšího, Allane?" otázal se Rhodan.

„Ne." Mercant vstal a začal přecházet místností. „Chtěl jsem požádat o svolení navštívit Mimas, abych se o situaci přesvědčil na vlastní oči."

„Věříte, že je to nutné, Allane? Na Mimasu se přece zdržuje John Marshall. Naši nepřátelé zvyšují aktivitu a vás budu potřebovat na Zemi."

„Toho jsem si vědom, šéfe," odvětil Mercant. „Ale Marshall se mi v této záležitosti jeví jako zaujatý. Nejsem si zcela jist, zda mi může dodat objektivní zprávy. Vrátím se pochopitelně co nejdříve."

„Domluveno," prohlásil Rhodan. „Použijte transmiter, ať zbytečně neztrácíte čas. Až se na Mimasu rozhlédnete, informujte mě o svých dojmech."

Hyperspojení bylo ukončeno. Mercant věděl, proč se Rhodan tak zdráhal, pustit ho na Saturnův měsíc. Avšak nějaký vnitřní hlas Allanu D. Mercantovi říkal, že bude jeho přítomnost na Mimasu důležitá. Kromě toho nezapomněl na Kottenova slova. Lékař tvrdil, že druhá krize, pokud někdy nastane, bude ještě mnohem horší, než ta první.

Mercant se vrátil k interkomu. „Swansone, zajistěte mi transmiterový přenos na Mimas. Chtěl bych jít tak za hodinu."

Swanson si odkašlal. „Mimas, pane? Smím vědět, jaké zdravotní potíže vás tam vedou?"

„Nemluvte hlouposti," odpověděl Mercanta. „Pouze udělejte, co jsem vám řekl."

Tenhle Swanson mu svou přemrštěnou úzkostlivostí připadal jako blázen. Mercant litoval, že generál Tassuki nemůže během dalších deseti hodin přijít na velitelství rozvědky. Rád by svého zástupce instruoval osobně. Tassuki však patřil lidem, kteří se s novou situací snadno vyrovnávali. Mercant pro generála namluvil krátký vzkaz a zabezpečil zvukový záznamník tak, aby se k němu nedostal nikdo nepovolaný.

Opustil svůj pokoj, aby učinil poslední přípravy před cestou na Mimas. Na chodbě se srazil s majorem Flandersem. Flanders patřil k agentům, kteří se zabývali sférou vlivu Carsualského spolku.

„Právě jsem k vám šel," oslovil maršála Mercanta.

„Později si s vámi promluví Tassuki," řekl Mercant a chtěl jít dál.

„Jenže... jedná se o důležitou zprávu, pane!" zvolal Flanders. „Obdrželi jsme varovná hlášení, z nichž se dá soudit na zradu specialisty USO."

Mercant zůstal stát. „Zrada? A zrovna u USO?" Energicky zakroutil hlavou. „Tomu se dá jen stěží uvěřit."

S výrazem muže, který přesně ví, že má přesvědčivé důkazy, otevřel Flanders složku s dokumenty a vytáhl několik listin. „Jedná se o třetího muže Carsualu, pane."

V myšlenkách byl už Mercant na Mimasu. Na to, co Flanders říkal, se jen těžko koncentroval. I s majorem se vrátil do kanceláře.

„Posaďte se!“ vyzval Flanderse. „A mluvte rychle. Za necelou hodinu musím být na Mimasu.“

„Jak jistě víte, existují pověsti o tajném spojenci Tersera Frascatiho a Runeme Shiltera, který má s těmito muži vytvořit vládnoucí Triumvirát Carsualského hvězdného spolku,“ řekl Flanders. „A nyní naši agenti tvrdí, že tím třetím vladařem má být specialista USO. Ertrusan.“

„Důkazy?“

„Zkomolený radiogram našeho agenta na Camyamu. Vždy jsme tuto planetu považovali za jedno z hlavních sídel Carsualské tajné služby. Teprve před týdnem jsme tam konečně umístili jednoho agenta.“

„Potom váš muž pracoval velmi rychle, majore,“ poznamenal Mercanta nedůvěřivě.

„Co chcete podniknout?“ zeptal se napjatě Flanders.

„V rámci USO pracují asi tři tisíce ertrusanských majorů,“ pronesl uštěpačně Mercant. „Co by jste na mém místě udělal?“

Flanders vzal listiny ze stolu a vrátil je do složky. V obličeji bylo jasně vidět, jak moc ho maršálova reakce zklamala. Patrně vycítil, že se Mercant zabývá jinými problémy.

„Dobrá, majore,“ řekl Mercant. „Zavolejte Quintovo centrum a požádejte o důkladnou kontrolu všech ertrusanských specialistů USO. Víc teď nemůžeme dělat. Celý ten příběh zní až moc fantasticky. Podle všeho nám tyto informace přihrát někdo, kdo nás chce svést na falešnou stopu.“

Bylo Mercantovou chybou, že se o případ nezačal intenzívně zajímat. Neboť zrádcem byl muž, který měl onen pomyslný sud střelného prachu na Mimasu přivést k explozi. Maršálova druhá a mnohem větší chyba spočívala v jeho rozhodnutí odcestovat na Mimas zrovna v době, kdy přeskočila jiskra a došlo k výbuchu.

Allan D. Mercant, nositel buněčného aktivátoru a jeden z nejspolehlivějších přátel Perryho Rhodana, se odebral na cestu, z níž se už neměl vrátit.

* * *

4. března 2909 byl den, na který ertrusanský specialista USO, major Nos Vigeland, naplánoval završení své dva roky připravované zrady. Prozatím nebylo Vigelandovým cílem uškodit lidstvu nebo Solárnímu impériu. Jeho jedinou touhou bylo získání aktivátoru buněk, s nímž se hodlal dostat mezi nejmocnější muže Galaxie. Vigelandovi nadřízení připisovali ertrusanskému obru nadměrnou ctižádost, ale o plánované zradě neměli ani tušení.

K uskutečnění smělých snů dopomohla Vigelandovi náhoda. Kvůli zraněním, která utrpěl při jedné z akcí, se měl Ertrusan léčit na Mimasu. Při této příležitosti navázal kontakt s nemocnými agenty.

Na Mimasu byl dostupný nejen buněčný aktivátor pro Vigelanda, ale i pro další vládce hvězdného spolku Carsual. Na drahocenný přístroj si brousil zuby i diktátor soustavy Normon. Imperátor Dabrifa byl připraven – až přijde rozhodující chvíle – poskytnout specialistovi USO pomoc všech svých kosmických lodí.

Jako major Atlanovy organizace měl Vigeland přístup k mnoha tajným informacím. Věděl tedy vše o První Genesis. A věděl ještě něco navíc. Mutanti nechtěli zůstat na Mimasu. Vigelandovi se snadno podařilo získat důvěru mutantů, stačilo slíbit, že jim pomůže uprchnout ze Sluneční soustavy.

Protože byl Ertrusan jako většina důstojníků USO myšlenkově stabilizován, nevěděli nemocní mutanti o jeho skutečných záměrech. Vigeland se nezajímal o osud ochořelých členů Sboru mutantů, toužil pouze po buněčných aktivátorech.

4. března 2909 byl oním dnem, kdy měly splnit všechny Ertrusanovy plány.

Nos Vigeland cestoval na palubě strážního křižníku RODENSTAAD, který během rutinního letu přistál na Mimasu. Hodinu po přistání se Vigeland objevil v radiokomunikační centrále křižníku a poslal mutantům krátkou zprávu. Žádný ze spojařů nepojal podezření, když se Vigeland vysílačkou zeptal, zda může být Išibaši nasazen v soustavě Normon. Byl to zcela nezáludný radiogram.

Pro Sbor mutantů, který po devět staletí bojoval za přežití lidstva, však znamenal začátek konce.

3.

(Atlanovo vyprávění)

Na cestě k pokoji Andrého Noira se John Marshall srazil s Ralfem Martenem. Teleoptik opustil svou ubikaci jako poslední a teď spěchal na tajný sraz do hypnotizérova bytu. Marshall znal Martena jako tichého a spolehlivého muže, který se jen zřídka nechal strhnout emocemi.

Pohled do Martenovy tváře prozradil Marshallovi, že nyní je vše jinak. Mutantovy oči se leskly jako v horečce. Teleoptik šel po chodbě mírně předkloněný, ve tváři měl výraz napjatého očekávání.

„Helou, Ralfe!“ zvolal Marshall.

Marten se zastavil a zíral na Marshalla. Také tento muž, blesklo Johnu Marshallovi hlavou, ke mně necítí nic než nenávist. Náčelník Sboru mutantů se rozhodně nadechl. Hodlal si na nemocných mutantech vynutit, aby ho uznali za důvěryhodného přítele.

Marshall dohonil teleoptika, který mezitím pokračoval v cestě a položil mu ruku na rameno. Marten ji prudce setřásl.

„Co chcete, Johne?“ zeptal se drsným hlasem.

„Ostatní jsou u Noira, že ano?“ otázal se John. „A vy tam právě jdete.“

„Co s tím máte společného?“ zavrčel Marten nevrle.

„Chci vás tam doprovodit, Ralfe,“ nenechal se odbýt telepat.

Marten vypadal, že se na svého šéfa každou chvíli vrhne. Teleoptikovy ruce se chvěly. Na jeho nabobtnalé tváři vyrazily krůpěje potu. Po několik vteřin oba mutanti nepohnutě stáli a civěli na sebe.

„Bude lepší, pokud půjdete tam, odkud jste přišel, Johne,“ řekl znenadání Marten. V jeho hlase zazněl vztek. „Jděte, než bude moc pozdě.“

„Chce mi vyhrožovat, Ralfe?“ ptal se užasle Marshall.

„Už nejste náš velitel,“ vyhrkl Marten. „Na vaše místo nastoupil Kitaj Išibaši. Jste příliš slabý, Johne. Nebudete nám dál poručníkovat.“

„Nejsem slabší, než dřív,“ odvětil Marshall. „To vy a sedm dalších. To vy jste se změnili. Jste všichni nemocní, Ralfe.“

Marten se odpotácel několik kroků zpět, až zády narazil do stěny a opřel se o ni. Trhaně oddechoval. Zdálo se, že nad sebou úplně ztratil kontrolu. Poprvé si Marshall plně uvědomil propast, která se rozevírá mezi ním a nemocnými.

Byli... jiní.

Možná, uvažoval Marshall, nebyli vůbec nemocní, možná jen dosáhli vyššího vývojového stupně Homo sapiens. Byla to sice trochu potřeštěná myšlenka, ale stálo za to ji později prověřit.

„Nikdy neříkejte, že jsme nemocní!“ zavrčel zostra Marten. „Vy a zbytek lidí z nás máte strach. Proto jste nás uvěznili na Mimasu. Máme být izolováni, aby se ostatní lidé nedozvěděli o naší velkoleposti.“

„U všech planet, Ralfe!“ zapřísahal teleoptika Marshall. „Nikdo vás tu nechce uvěznit. Chceme vás jenom...“ Zoufale hledal správná slova, načež trochu bezmocně dodal: „...vyléčit!“

Dále v chodbě se otevřely dveře místnosti Andrého Noira. Z hypnotizérova bytu vyhlédl Kitaj Išibaši.

„Pojďte konečně, Ralfe!“ zakřičel sugestor.

Marshallovu přítomnost přitom naprosto ignoroval. Marten se odrazil od stěny a nejistými kroky vrávoral k Japonci. Marshall kráčel vedle něho. „Doprovodím vás, Ralfe.“

Teleoptik minul Išibašiho a vešel do pokoje. Uvnitř svítila jediná lampa, ale její světlo stačilo Marshallovi, aby viděl šest mutantů, sedících na podlaze. Son Okura, japonský mutant, který uměl zachytit veškeré frekvenční vlny, zvedl obě paže a kroutil trupem na obě strany. Marshall si smyslem celé činnosti nebyl jist, ale ostatní hleděli na Okuru, jako by prováděl nějaký složitý obřad.

Marshall cítit, jak jím prošlo zachvění. Kitaj Išibaši chtěl zavřít dveře, telepat však do mezery strčil nohu.

„Také jdu dovnitř, Kitaji,“ řekl.

Protlačil se okolo sugestora a aniž by zaváhal, usedl do volného křesla. Nikdo si ho všímal. Išibaši zavřel a klesl na zem. Nemocní utvořili kruh okolo Sona Okury.

„Alisven savaren,“ pronesl Išibaši podivně deformovaným, monotónním hlasem.

Marshall pozorně naslouchal. Jakou to sugestor mluvil řečí?

Ostatní se nahnuli kupředu. Také Son Okura přestal se svou činností a dotkl se čelem podlahy. Potom John Marshall spatřil, jak se uprostřed kruhu zformoval průsvitný útvar. Nejprve vypadal jako pavučina, pak se z něj stal jakýsi bílý závěs.

Telepatovo srdce divoce bušilo. Teoreticky byl podobný jev možný, ale nikdo neočekával, že k tomu jednoho dne opravdu dojde.

Před jeho zraky vznikala psi–materie, psionická hmota stvořená parapsychickou silou lidského ducha. Zatím tvořila pouze amorfní, průsvitný objekt, ale při dostatečném tréninku by mutanti nepochybně dosáhli mnohem lepších výsledků.

Marshall beze slova pozoroval úžasnou podívanou. Přemýšlel, zda má riskovat a pohlédnout do myšlenek ochořelých přátel. Nejspíš by však tento pokus o začlenění do kolektivu nemocných skončil neúspěchem.

Plynná látka létala nahoru a dolů. Její okraje se vlnily, střed se podobal kouli. Marshall si přál, aby s ním toto drama sledoval i doktor Kottena. Až bude o této události později vyprávět, těžko mu někdo uvěří. Jistě by mu vyčetli, že se nechal ovládnout pocity. Snad to dokonce byla pravda. Bylo možné, že mu jeho fantazie předvádí pěkné kousky a ona psi–materie ve skutečnosti vůbec neexistuje.

Parapsychickými schopnostmi vytvořený útvar dál prováděl zvláštní tanec. Nemocní mutanti se nehýbali. Drželi se za ruce a široce rozevřené oči upírali na svůj výtvor. Právě teď vytvořili dokonalou jednotu.

Marshall překvapeně zjišťoval, že cítí cosi jako závist, neboť se nemohl účastnit probíhajícího nevšedního rituálu. Byl jen outsider; pouze šokovaně přihlížel moci svých přátel.

Fascinace, kterou telepat pociťoval, pomalu mizela, takže se Marshall začal věnovat nemocným, zatímco dosud se zabýval pouze psi-materií. Jestliže ve tvářích mutantů očekával překvapení či záblesky triumfu, byl zklamán.

Išibašiho obličej byl změněn k nepoznání. Díky mocné duševní námaze se obličej osmi mutantů podobaly groteskním maskám. Občas některý z zasténal.

Musíte přestat! křikl v duchu Marshall.

Nutkání pomoci mutantům se v něm vzedmulo tak silně, že se na třesoucích nohou dal do pohybu. Ostatní ho nadále nevnímali. Marshall se zastavil kousek za Wuriem Senguem. Zvěd dýchal tak prudce, jako by právě absolvoval několikametrový běh.

Telepat se dotkl Senguova ramena – a okamžitě stáhl ruku zpět. Zvědova paže byla horká. Rozžhavená! Marshall potlačil výkřik zděšení. Nechápavě pohlédl na svou popálenou dlaň.

„Vstaňte!“ slyšel se volat. „Vstaňte už konečně!“

Mlžný útvar se zhroutil do sebe a po chvilce se rozplynul v nicotu. André Noir se svalil, úsilí posledních minut pro něho bylo příliš vyčerpávající. Také ostatní mutanti sténali a vypadali naprosto vysíleně.

„Zavolám lékaře,“ hlesl Marshall a obrátil se ke dveřím. „Tohle musí přestat.“

Byl téměř u vchodu, tu před ním materializoval Tako Kakuta a zabránil mu odejít.

„Jděte mi z cesty, Tako!“ řekl Marshall.

Teleportér zůstal stát. S divokým výrazem obličeje a předpaženýma rukama se spíš než lidské bytosti podobal dávnému démonovi z podsvětí. Marshall s nasazením posledního zbytku sebeovládání rozkázal: „Uhněte ke straně, Tako!“

V tom momentu ho zezadu uchopili dva páry rukou a strhly ho z podlaze. Kitaj Išibaši a Wuriu Sengu svou oběť přitiskli k zemi. Spolu s psychickými schopnostmi se nemocným mutantům zvýšily i síly fyzické. Marshall tedy neměl naději, že se z dvojitého sevření vyprostí.

„Nechte mě!“ naříkal vyděšený telepat.

Všechno mu připadalo jako noční můra. Jen pár kilometrů odtud byl právě pro pacienty jedné z klinik pořádán koncert, tady se zatím odehrávalo neskutečné, hrůzné divadlo.

„Už vás nemůžeme nechat jít, Johne,“ řekl Kitaj Išibaši hlasem překypujícím nenávistí.

„Jsem váš přítel,“ zapřísahal nemocné Marshall. „Chci vám pomoci.“

Někde vzadu v místnosti se Betty Toufryová posměšně zasmála.

„Nepotřebujeme vaše přátelství, ubohý Johne,“ vysvětloval Išibaši. „Ale stojíte nám v cestě. A to je vaše smůla.“

Odtáhli ho doprostřed místnosti. Marshall cítil blízkost smrti. Šokovalo ho nemilosrdné počínání lidí, s nimiž se přátelil téměř tisíc let.

Zatímco ho Sengu pevně držel, ostatní se radili, jakým způsobem ho mají zabít. Používali přitom podivný jazyk, který užili už několikrát. Přestože mu Marshall nemohl rozumět, přesně věděl, o čem se hovoří.

Kitaj se vrátil k telepatovi a zahleděl se mu do obličeje.

„Jeho buněčný aktivátor,“ pronesl. „Budu ho potřebovat.“

Ačkoli se Marshall zoufale bránil, rozhalil Sengu telepatovu košili uniformy a strhl mu aktivátor z krku. Předal ho Išibašimu, který ho strčil do připravené brašny.

Marshall věděl, že byl právě odsouzen k smrti. Bez životodárného zařízení se měl během krátké doby proměnit ve starce a zemřít. Šílení mutanti se však hodlali pojistit. Opět promluvil Išibaši.

„Zabijte ho!“ poručil. „Nechci, aby zbytečně trpěl. Zastavte mu srdce!“

To nemůže být pravda! pomyslel si Marshall. To je strašné!

Sengu a Noir ho zvedli a postavili tváří ke stěně. Marshall slyšel, jak k němu přistoupil Išibaši. Sugestor popadl telepatovu ruku.

„Snad to chápete, ubohý Johne,“ řekl Išibaši.

Marshall podnikl poslední pokus zachránit si život. Odstranil bariéru ve svém mozku a pomocí telepatie se ponořil do myslí osmi mutantů. Cítil šílenství, jež se ochořelých přátel zmocnilo. Většina jejich myšlenek byla pro telepata zcela nepochopitelná. Útržky úvah, které zachytil, obsahovaly jen zlomyslnost a nenávist. Marshall překonal zděšení a vyslal silné telepatické volání.

Přestaňte s tím! Nechte mě na pokoji. To je vražda.

„Rakschwan!“ zavrčel Išibaši.

Marshallovo srdce bilo jako splašené. Pak trhaně poskočilo. Spolu s temným tlakem se mu v hrudi usadil nepopsatelný strach. Upřeně hleděl na světlou stěnu a věděl, že je to poslední, co ve svém životě ještě uvidí.

* * *

Dr. Ern Kottena pohlédl na hodinky.

„Když se John Marshall do pěti minut nevrátí, nebo nám alespoň nepošle zprávu, zapojíme kameru v Noirově pokoji a podíváme se, co se tam děje,“ řekl doktoru Joysellovi.

Dr. Joysell vycítil nervozitu svého nadřízeného. Marshall požádal o to, aby byly kamery a odposlouchávací přístroje v Noirově bytě odpojeny. Tak už to však kvůli bezpečnosti velitele mutantů nemohlo zůstat dlouho.

„Dělám si o pana Marshalla stejné starosti, jako o nemocné mutanty," poznamenal dr. Joysell. „Je pod neustálou psychickou zátěží. Bez buněčného aktivátoru by se dávno zhroutil."

Interkomové zařízení na jednom z ovládacích panelů se rozezvonilo a přerušilo tak rozhovor obou specialistů.

„Zjistím, co se děje," nabídl se dr. Joysell a odešel k přijímači.

Volání přišlo ze spojové centrály Mimasu. Spojařův hlas Joysella informoval, že na Saturnově měsíci přistál na palubě RODENSTAADU major USO Nos Vigeland a chce hovořit s vedoucím parakliniky.

„Máte hovor z RODENSTAADU, doku," řekl dr. Joysell. „Chce s vámi mluvit nějaký major USO. Jmenuje se Nos Vigeland."

Kottena svraštil čelo, neboť zmiňované jméno nikdy předtím neslyšel.

„Možná vám ten Vigeland přináší nějaké poselství od admirála Atlana", uvažoval dr. Joysell.

„Snad," odpověděl Kottena.

Přemýšlel, zda si má nejdříve promluvit s oním majorem, či se s pomocí kamerového systému podívat na Marshalla. Rozhodl se pro rozhovor, aniž věděl, že tím telepata Johna Marshalla odsoudil k smrti.

„Tady dr. Kottena." pronesl šéflékař do mikrofonu.

„Major Vigeland, doktore," odvětil hluboký hlas. „Přiletěl jsem na Mimas na palubě křižníku RODENSTAAD. Chtěl bych vědět, zda by bylo možné uvolnit do akce sugestora Kitaje Išibašiho."

Kottena nevěřícně zakroutil hlavou.

„Má být nějaký špatný vtip?" zeptal se nepřívětivě. „Na čí rozkaz jste přiletěl? Nedokážu si představit, že by vás poslal Lord admirál, ten je se stavem nemocných mutantů velice dobře obeznámen."

„O důvodech, které mě přivedly, nehodlám hovořit," uhnul Vigeland. „Na cestě jsem na tajný rozkaz a naléhavě potřebuji podporu uvedeného mutanta. Takže: Můžete ho uvolnit?"

Dr. Kottena energicky odvětil: „To je zcela vyloučeno, majore. Stav mutantů se v posledních dnech zhoršil."

„Děkuji, doktore!" řekl Vigeland. Pak bylo spojení z paluby RODENSTAADU přerušeno.

Dr. Kottena udeřil dlaní do desky stolu. „To nám ještě chybělo. Příliš horliví agenti po nás teď budou chtít nasazení nemocných mutantů. V žádném případě z kliniky nepropustím ani jednoho, to se můžete spolehnout. To raději odstoupím z funkce šéflékaře."

„Myslím, že jde o nedorozumění," mínil dr. Joysell.

„Tohle nechám prošetřit," sliboval dr. Kottena. „No, nyní se budeme věnovat Noirovu pokoji."

Šel k hlavnímu ovládacímu pultu a zapojil obrazovky. Zůstaly černé. Kottena rychle přepnul několik spínačů, aniž by se cokoli změnilo.

„Tomu nerozumím," bručel. „Kamery nepracují."

„Je to přesně tak, jak říkal Marshall." Dr. Joysell se postavil vedle Kotteny a manipuloval s ovládáním odposlouchávací aparatury. „Podívejte! Ani tohle nefunguje."

„Vyhlaste poplach," nařídil dr. Kottena. „Okamžitě musíme zjistit, k čemu v Noirově pokoji došlo."

* * *

Ačkoli Gevoreny Tatstun poté, co ji John Marshall odvedl do pokoje, neusnula, prudké otevření dveří ji překvapilo. Ve vchodu stál Kitaj Išibaši.

Gevoreny okamžitě pochopila, že se stalo něco závažného. Jasně to spatřila v Kitajově výrazu a držení těla.

„Kitaji!" zvolala antijská dívka. Sklouzla z postele a vrhla se k mutantovi.

„Stát!" vykřikl Japonec. „Bude lepší, když se mě nebudeš dotýkat. Zůstaň, kde jsi. Chci s tebou mluvit."

Gevorenin strach rostl. Išibaši o ní ztratil zájem, to bylo zřejmé. Přesto přišel do jejího pokoje. Bylo to poprvé, co některý z mutantů pronikl do ubikací ošetřovatelského personálu.

„Kitaji!" koktala. „Co se stalo?"

„Připravujeme zničení kliniky," ohlásil sugestor. „Pak opustíme Mimas. Vigeland nám dal očekávaný signál. Obstaral pro nás loď."

Nebyla schopna odpovědět. Její pohled cestoval ke dveřím; na okamžik si totiž pohrávala s myšlenou, že vyběhne ven a vyvolá poplacha. Išibaši by jí to však jistě nedovolil.

„Brzy to tu celé vyletí do vzduchu," řekl Išibaši. „Zničíme všechna důležitá zařízení. Musíš jít do hangáru. Stojí tam malá vesmírná jachta. Na palubě je pouze pilot. Ovlivnil jsem ho, takže ví, co má udělat. Odlétne s tebou z Mimasu."

„Nechci pryč," zašeptala sotva slyšitelně. „Chci se o tebe starat a zůstat s tebou."

Sugestor si jejích námitek nevšímal. Sáhl do kapsy a vytáhl vejčitý předmět s jemným řetízkem. „Tohle je buněčný aktivátor Johna Marshalla. Jednoho dne bude patřit našemu dítěti. Nezapomínej na to, Gevoreny. Je určen dítěti, ne tobě. Pokud si ho necháš, najdu tě a zabiju."

Strach svázal Gevoreny hrdlo, takže dokázala jen přikývnout. Kitaj jí hodil aktivátor. Neohrabaně ho zachytila. Málem jí vyklouzl z prstů a spadl na podlahu.

„Obleč se a jdi do hangáru," řekl Išibaši. „A spěchej!"

„Kitaji!"

Odkráčel po chodbě, aniž by se na antijskou dívku podíval. Gevoreny tušila, že ho už nikdy neuvidí. Rychle a s třesoucíma rukama se oblékla. Buněčný aktivátor si pověsila kolem krku. Nenarozené dítě ho dostane až tehdy, když dospěje do dostatečného věku.

Přemohl ji pocit naprosté samoty a zoufalství. Vrhla se na postel a plakala. Po několika minutách uslyšela přede dveřmi výkřiky a pronikavě znějící poplachové sirény. Zvedla se a zamířila k hangáru.

* * *

Sirény vytrhly obyvatele parakliniky z nočního klidu. Všichni si zpočátku mysleli, že důvodem poplachu je prudké zhoršení zdravotního stavu mutantů. Skutečnost byla jiná. Nemocní hodlali změnit kliniku v hromadu trosek.

Ve velké zasedací místnosti čekali dr. Kottena a dr. Joysell, až se shromáždí dvanáct lékařů a dvacet dalších ošetřovatelů. Gevoreny Tatstun se nedostavila – to jen zvětšilo Kottenův neklid. Šéf kliniky spolupracovníky několika větami seznámil s událostmi posledních hodin.

„Hlavně je třeba zachovat naprostý klid," řekl závěrem. „Mutanti nesmějí zpozorovat, že si děláme starosti. To by pouze zhoršilo jejich zdravotní stav. Všechno musí vypadat jako rutinní vyšetření. Víte, co máte dělat. Já se teď s dr. Joysell vydám do pokoje Andrého Noira. Musíme zjistit, co se s mutanty děje. Doufám, že nám to John Marshall pomůže objasnit. Všichni ostatní až na dr. Blensona se rozdělí do skupin a navštíví ostatní pacienty. Dr. Blenson zůstane v centrále a v případě potřeby zavolá o pomoc. Možná bude zapotřebí lékařů z jiných klinik."

Lékaři a ošetřovatelský personál odešel různými chodbami. Dr. Joysell doprovodil Kottenu k Noirovu bytu.

„Gevoreny nebyla na poradě," řekl dr. Joysell, když opustili zasedací místnost a dostali se z doslechu ostatních.

„Všiml jsem si," odpověděl dr. Kottena. „Tu ženu musíme přeložit na jinou kliniku. Musíme se vyvarovat toho, aby léčbu mutantů komplikovalo její těhotenství a vztah s Išibašim."

Zastavili u dveří Noirova bytu. Dr. Joysell otevřel. Místnost se zdála opuštěná.

„Nejspíš se už vrátili do pokojů," pravil Joysell.

„A kde je potom André Noir?" zeptal se Ern Kottena.

Paramechanik vstoupil do pokoje a rozhlížel. U protější stěny leželo bezvládné tělo. Kottena se k němu přistoupil a sklonil se.

„Dr. Joyselle! Pojďte sem! To je John Marshall."

S Joysellovou pomocí Marshalla opatrně otočil na záda. Joysell vytáhl svítilnu a namířil ji do telepatovy tváře.

„Je mrtvý!" vydechl nevěřícně dr. Kottena.

Krátké, ale podrobné vyšetření ležícího muže potvrdilo paramechanikovo strašlivé podezření.

„Zabili ho," vyhrkl po chvíli dr. Joysell. Hlas se mu chvěl. Přistihl se při tom, že neustále kontroluje vchodové dveře.

Kottena se prudce napřímil.

„Rychle!" zvolal. „Musíme najít nemocné a pokusit se je zneškodnit, než napáchají ještě víc škody."

V ten moment došlo někde v klinice k silné explozi, jež zatřásla podlahou.

„Na to je příliš pozdě!" zasípal dr. Joysell.

Zbledl a udělalo se mu špatně. Na chodbě zazněly křik. Do bytu vlétlo několik lékařů. Nesli další špatné zprávy. Nepodařilo se najít ani jednoho ze zmizelých mutantů.

„Nedá se popřít, že stojíme uprostřed Druhé Genesis," pronesl dr. Kottena. „Vše, co se stane, bude mnohem horší, než dění během první fáze onemocnění."

Dr. Joysell chápal Kottenovu nerozhodnost. I on byl naprosto ochromen zděšením. V těch několika minutách po nalezení Marshallova mrtvého těla zatoužil po tom, aby byl někde docela jinde.

Pak se děs rozplynul, strnulost zmizela. Ale strach z budoucích událostí v doktoru Joysellovi přetrval.

4.

(Atlanovo vyprávění)

Šéftechnik Ralsmeyer hleděl na oba energetické sloupy transmiteru. Ještě před několika sekundami zářily temnou červení, teď však planuly bíle. To znamenalo, že se transmiter připravuje k činnosti. V době nočního klidu byl u zařízení pouze jeden člověk.

Zboží bylo do hlavní transmiterové centrály měsíce dopravováno v předem určený čas. Bylo velmi neobvyklé, když se transmitery používaly v době odpočinku. Tentokrát Ralsmeyer nečekal zásilku materiálu, nýbrž šéfa Solární rozvědky, který hypervysílačem ohlásil svůj brzký příchod.

Ralsmeyer přehlédl velkou transmiterovou halu a ubezpečil se, zda je vše v přádku. Allan D. Mercant se samozřejmě nedostavil kvůli kontrole práce jednoho technika. Ralsmeyerovi však záleželo na tom, aby měl Mercant ze stanice co nejlepší dojem.

Přímo za mohutným transmiterem stál projektor silového pole, starající se o přepravu zásob na jednotlivé transportní pásy. Zařízení bylo plně automatické, takže se Ralsmeyerova přítomnost zdála naprosto zbytečná. Mohlo však dojít k nečekané události, potom mohl být včasný zásah specialisty rozhodující.

Ralsmeyer seděl za kontrolním panelem transmiteru. Odtud měl přístup k veškerým ovládacím prvkům přenosové aparatury, což téměř vylučovalo možnost nehody. Pokud by se u transmiteru na Mimasu vyskytly potíže, stačilo stisknout jediné tlačítko a vysílací stanice byla varována.

V materializační zóně transmiteru se objevilo charakteristické mihotání. Solární maršál Mercant musel přicestovat každou chvíli.

Ralsmeyer uslyšel kroky a otočil se. Za ním stál cizinec. Příchozí měl na sobě jen jednoduché pyžamo. Jeho tvář byla oteklá, podobala se obličeji dítěte. Neznámý byl nepochybně Asiat. Pohled do cizincových očí Ralsmeyerovi prozradil, že je cosi v nepořádku.

„Kdo zatraceně jste?“ otázal se šéftechnik. „A jak jste se sem dostal?“

„Jsem Tako Kakuta,“ zněla odpověď.

Ralsmeyer byl o přítomnosti mutantů na paraklinice informován. Usoudil, že se jeden z nich vydal na noční výlet. Kakuta vypadal poměrně zmateně, což technikovu domněnku potvrzovalo

„Hned se vám budu věnovat, pane Kakuto,“ slíbil Ralsmeyer. „Nejdřív se musím postarat o našeho návštěvníka.“

Plápolání energie uvnitř transmiterového oblouku nabralo na intenzitě. Ralsmeyer si už mutanta nevšímal, raději se věnoval nastavení zařízení. Postřehl, jak se v přijímači materializoval očekávaný příchozí. Mercant pohlédl Ralsmeyerovým směrem a usmál se. Chtěl zvednout ruku k pozdravu, ale nedostal k tomu příležitost.

Z transmiteru vyšlehl plamenný jazyk, zahalil Allana D. Mercanta a okamžitě ho zabil. Šéftechnik Ralsmeyer žil jen sekundu déle. Ještě si stačil uvědomit smrt Solárního maršála, potom i jeho dostihl ohnivý proud. Po chvilce transmiterová stanice vybuchla. Kupole, v níž byla umístěna, se zhroutila, okolní budovy se otřásly. Muže, náležející k personálu transmiterové stanice, pohřbily padající trosky v jejich postelích.

Tako Kakuta teleportoval do bezpečí a nechal za sebou ohnivé peklo.

* * *

Když se před Gevoreny Tatstun otevřela vrata hangáru, nebyla si schopna vzpomenout, zda cestou k lodi někoho potkala. Běžela rychleji, než kdy dřív. Strach jako by jí dal křídla. Po celou dobu před sebou viděla děsivou tvář Kitaje Išibašiho.

Rukou bezděčně nahmatala buněčný aktivátor, zavěšený na prsou. Uvědomila si, že do doby, kdy předá přístroj svému dítěti, nebude stárnout.

Konečně se trochu uklidnila a věnovala se svému okolí. Uprostřed hangáru stála kosmická jachta, o níž Kitaj hovořil, štíhlá miniaturní hvězdná loď se šípovitý křídly a kapkovitou přídí. Jachta měla bílou barvu, kterou narušovaly ohnivě rudé pruhy podél trupu. Gevoreny předpokládala, že je to soukromá loď dr. Kotteny. Loděnice, jež plavidlo stavěla, přikládala větší váhu působivé vnější podobě, než účelnosti.

Průlez do lodi byl dokořán, vinuly se z něho krátké pojízdné schody. Gevoreny se k nim rozběhla. Jakmile vstoupila do jachty, průlez se uzavřel. Vpředu u řízení lodi seděl muž ve skafandru. Aniž by se otočil, nařídil: „Připoutejte se!“

Z nějakého důvodu jí ten člověk připadal příšerný. Snad to bylo proto, že ho Kitaj parapsychicky ovlivnil. Gevoreny klesla na sedadlo a splnila pilotův rozkaz. Pro tento okamžik byla v bezpečí. Ptala se sama sebe, co jí asi připraví budoucnost. Pohlédla do pilotního prostoru. „Kam se mnou odletíte?“

Dvoukřídlá vrata hangáru odjela do stran. Pilot na dívčinu otázku neodpovídal. Jachta se zatřásla, vznesla se a usadila se na svém antigravitačním poli.

Gevoreny se sklonila na stranu, takže mohla z polokulovitého okna sledovat dění vně lodi. Pod ní stály četné kupole, některé byly jasně osvětlené. Antijská dívka tušila, že se na Mimas už nikdy nevrátí.

Loď pomalu stoupala a získávala rychlost. Gevoreny zaslechla zapraskání vysílačky.

„Tady je hlavní centrála Mimasu!“ zazněl z reproduktoru mužský hlas. „Jaký je důvod vašeho neohlášeného startu?“

Pilot radovou aparaturu odpojil.

„Na měsíci není loď, která by nás mohla pronásledovat,“ řekl muž u řízení.

„Ale spojové centrum může uvědomil Solární flotilu,“ mínila Gevoreny. „Budou nás sledovat a doženou nás.“

„Je to soukromá jachta dr. Kotteny,“ vysvětloval pilot. „Lidé z Mimasu si půjdou promluvit s paramechanikem a teprve poté vyhlásí poplach. Do té doby zmizíme ze Sluneční soustavy a zničíme hypervysílačku.“

Pod lodí se zablesklo. Dívka znovu vykoukla z prosklené kupole. Na povrchu Mimasu vznikl ohnivý míč.

„Co je to?“ zeptala se.

„Transmiterová stanice,“ odpověděl pilota lhostejně. „Právě explodovala.“

* * *

Krátce po explozi transmiteru se osm nemocných mutantů spojilo do mentálního bloku a vyslalo sugestivní vlnu nepředstavitelné intenzity.

Během sekundy nebyl na Mimasu téměř žádný neovlivněný člověk, s výjimkou několika mentálně stabilizovaných obyvatel Saturnova měsíce. Spojová centrála byla zcela zničena vlastní posádkou. Ozbrojení technici a inženýři začali likvidovat všechny elektrárny. V průběhu pouhé půlhodiny explodovalo na Mimasu čtrnáct z celkem čtyřiceti tří kupolí. Přitom zemřeli stovky lidí.

Lékaři, dohnaní mocnými paraimpulzy k šílenství, přerušili ošetřování nemocných a započali systematickou destrukci všeho nemocničního zařízení. Běsnění se účastnili i všichni pacienti. Těžce zranění si strhávali respirační přístroje, i když se tím sami odsoudili k smrti. Lékařský tým, který právě prováděl transplantaci plic, přerušil práci a rozmlátil okolní vybavení. Ruce uspaného pacienta sebou cukaly, jako by i ony chtěly k ničení přispět svým dílem.

Stačila hodina nato, aby byla sanatoria na Mimasu v troskách. Slepá nenávist mutantů, která se již nedala ovládnout, si vyžádala krutou daň.

Také posádka hlídkového křižníku RODENSTAAD byla zcela pod kontrolou mutantů. Jediný, kdo si zachoval svobodnou vůli, byl Nos Vigeland.

Zrádce byl rozsahem ničení na Mimasu překvapen. Takový vývoj událostní nečekal. Na změnu rozhodnutí však už bylo pozdě. Proto Vigeland neučinil nic, co by zkáze zabránilo.

RODENSTAADU žádné bezprostřední nebezpečí nehrozilo, neboť v něm mutanti hodlali uniknout z Mimasu. Zatím potřebovali i zrádce Nose Vigelanda. Ertrusan již učinil kroky, aby se nemocní ze závislosti na něm nikdy nedostali.

* * *

Všechno, co dr. Kottena v posledních minutách učinil, bylo více nebo méně dílem instinktu. To nejspíš prozatím zachránilo jeho život. Stál v hlavním koridoru kliniky. Ošetřovatelský personál a lékaři se nacházeli pod naprostou kontrolou mutantů a začali se zkázou nemocniční stanice. Třebaže byl jeho mozek mentálně stabilizován a parapsychické impulzy na něho neměly vliv, mohl dr. Kottena rozumět příkazům, které mutanti vsugerovávali svým obětem.

Věděl tedy, že byla spojová centrála leží v troskách. Tímto způsobem tedy pomoc obstarat nemohl. Vzpomněl si na svou soukromou kosmickou loď a vydal se na cestu ve směru hangáru. Musel být velice opatrný, protože se v jeho blízkosti mohl v každém okamžiku vynořit jeden z mutantů a napadnout ho. Na pozoru se musel mít i před ovlivněnými spolupracovníky.

Kottena dosáhl křižovatky a zmizel v úzké boční chodbě, která vedla přímo k sálu s kosmickou jachtou. Podlaha se znovu zatřásla nedalekým výbuchem.

Zničíte celý měsíc! pomyslel si doktor zděšeně.

Byl to obtloustlý muž středního věku, ale v této chvíli by to na něm nikdo nepoznal. Dlouhými kroky pospíchal tunelem. Když procházel koridorem před hangárem, viděl několik mutanty rozběsněných lékařů, kteří železnými tyčemi bušili do všeho, co se shledávalo v jejich blízkosti.

Kottena se ohlédl. Jeho oči objevily krátkou rouru, trčící ze stěny jedné skříně. Podařilo se mu ji vytrhnout. I on s ní máchal kolem sebe a předstíral, že je plně pod kontrolou nemocných mutantů. Tímto způsobem se bez incidentů dopravil k hlavnímu vchodu hangáru. Do této části sanatoria zatím zuřivci nepronikli, takže před Kottenou byl nepoškozený ovládací panel. Červené světlo mu prozrazovalo, že do sálu s lodí nelze vstoupit. Uvnitř nebyla dýchatelná atmosféra.

Kottena zavrčel zklamáním a rudý zlostí mrštil kusem trubky do chodby. Bez kosmického skafandru se do hangáru v žádném případě nedostane. Ale i tak by to už nemělo smysl. Otevření vnějších vrat mohlo znamenat jen jediné: S jeho kosmickou jachtou někdo uprchl.

Kottena zaklel a vrátil se do postranní chodby. Teď šlo o přežití, což paramechanik přijal s klidem. Chaos kolem sebe viděl jako fakt, s nímž on sám nic neudělá.

Ačkoli Kottena nemohl uniknout na palubě jachty, nezdál se mu nápad s kosmickým skafandrem vůbec špatný. V případě exploze kupole by ho takový oděv mohl ochránit. Kottena si vzpomněl, že je několik kombinéz uloženo v hlavní laboratoři kliniky. Během krize První Genesis se mutanti s ošetřovateli často procházeli mimo parakliniku, aby se necítili jako zajatci. Později byla podobná terapie zavržena, jelikož mutantům ani v nejmenším nepomáhala. Naštěstí nebyly obleky nikdy vráceny a Kottena doufal, že přinejmenším jeden z nich nalezne nepoškozený.

V tunelu do laboratoře potkal tři běsnící lékaře, kteří se zaměstnávali otrháváním obkladové krytiny ze stěny. Byli do své nemyslné činností tak pohrouženi, že si Kottenovy přítomnosti ani nevšimli. Kottena všechny tři znal jako rozvážné a schopné muže; jejich počínání v něm vyvolalo další šok.

Dveře k hlavní laboratoři byly z vytržené z veřejí a ležely v chodbě. Za vstupem spatřil Kottena zničenou místnost. Mladík, který patřil k ošetřovatelskému personálu, se po loktech a kolenou pohyboval po podlaze a malou paličkou rozbíjel všechny ještě neroztříštěné nádoby. Na končetinách měl četné krvácející rány, který si sám přivodil. Zranění ho ale nezajímala. Kottena postřehl, jak se muž připlazil ke stolu, vytáhl se na něj a z desky smetl vše, na co dosáhl.

Kromě ošetřovatele se v laboratoři nikdo nenacházel. Kottena běžel k mladému muži a pěstí ho udeřil do zátylku. Napadený ztratil rovnováhu a přepad přes desku stolu. Hlavou narazil do podlahy a zůstal nehybně ležet.

Kottena začal prohledávat rozházené vybavení laboratoře. Všechny skříňky byly otevřeny. Kosmické obleky, vytržené z úchytů, leželi všude kolem. Paramechanik spatřil čtyři zcela zničené přilby. Zamumlal kletbu. Zase přišel pozdě. Přesto všechny skafandry důkladně prozkoumal. Nakonec našel jeden sotva porušený oblek a použitelnou přilbu. Kottenovi se obě části podařilo provizorně spojit. Doufal, že primitivní záplata vydrží dost dlouho na to, aby dosáhl vedlejší kupole.

Mezitím co se Kottena zabýval opravou kosmického oděvu, přišel ošetřovatel k sobě. Divoce se rozhlížel po laboratoři. Aniž by se staral o Kottenu, který ho před chvilkou srazil k zemi, zaútočil na okolní vybavení.

Lékař si upevnil přilbu a otevřel přívod kyslíku. Opustil hlavní laboratoř, předtím se prozíravě ujistil, zda je koridor před ním prázdný. Kottenovým cílem byla zásobovací kupole, stojící asi kilometr od parakliniky. Tam snad nalezne funkční radiovysílač, kterým bude moci přivolat na Mimas lodě flotily. Vydal se k nejbližší přechodové komoře.

Než dosáhnul cíle, paraklinika explodovala. Šéflékař byl oslněn zářícím plamenem. Během chvilky unikl z prostor, které nebyly hermeticky uzavřeny, všechen kyslík. Kottena byl hozen proti stěně. Tlaková vlna ho bezmocného hnala po podlaze. Největším nebezpečím mu teď byly vyčnívající úlomky, který by jeho oblek rozpáraly jako nic. Narazil do nějakého stroje a konečně se zastavil. Jeho sítnice byla plná barevných skvrn, takže nic neviděl.

Všichni lidé, kteří se v okamžiku výbuchu zdržovali v kupoli parakliniky bez ochranného oděvu, už nežili. Kottena pomyslel na své spolupracovníky a kousl se do rtu tak silně, až v ústech pocítil krev.

Podařilo se mu vstát a rozhlédnout se. Účinek oslnění výbuchem pominul, přesto Kottena své okolí stěží poznával. Kolem něho nebylo téměř nic jiného, než trosky. Zdvihl hlavu. Potrhanou kovovou konstrukcí střechy kupole spatřil hvězdy. U nedalekého obzoru byla vidět část Saturnova prstence; jako špička meče mířila vzhůru.

Sousední kupole ještě nepadly zuřícímu šílenství za oběť. Svítilo v nich však jen pár posledních světel a paramechanik pochopil, že zkáza je v plném proudu i tam. Šplhal sutinami ve snaze dosáhnout okraje kupole. Chodby byly k ničemu, jejich stěny se zhroutily a napadaly tam kusy stropu.

Kottena se na právě probíhajících událostech na Mimasu necítil bez viny, poněvadž jeho úlohou bylo odhalit každou změnu v chování mutantů a reagovat na ni odpovídajícím opatřením. Po této stránce dokonale selhal.

Pravou dlaň přitiskl na opravené místo skafandru a šel dál. Už se nemusel bát útoku ze strany mutantů, nebo jiných obyvatel kliniky. Nemocní museli být pryč, ošetřovatelé byli po smrti. Ve vnější zóně kupole exploze nenapáchala tolik škod, jako ve středu, takže mohl paramechanik postupovat mnohem rychleji. Část vnější zdi ještě stála; Kottena musel jít podél obvodu budovy, aby se dostal k nějakému východu.

Konečně byl mimo parakliniku. Při stavbě léčebných ústavů byl povrch měsíce urovnán, byly zde ulice i rozlehlé volné plochy. Existovaly projekty, podle nichž měl být téměř celý povrch Mimasu uzavřen pod obrovskou kupoli.

Dva roky jsem tu pracoval, uvažoval Kottenu, když pohlédl na ruiny kliniky, ze které jen se štěstím unikl. Vzhledem k posledním událostem to byly dva zbytečně promrhané, jen málo úspěšné roky.

Kottena k mutantům necítil zášť; byli to jen nemocní lidé, kteří nenesli zodpovědnost za děsivé skutky, jichž se dopustili. Přesto se jich bál jako ničeho jiného. Jeho fantazie mu vykreslovala děsuplné obrazy toho, čeho je těch osm šílenců ještě schopno.

Oděv, který nesl, neměl žádný pohonný agregát, takže musel cestu k zásobovací kupoli absolvovat po svých. Předpokládal, že mutanti povrch měsíce bedlivě sledují. Kitaj Išibaši a ostatní věděli o myšlenkově stabilizovaných obyvatelích Mimasu. Jistě na ně brzy uspořádají hon.

Zatímco Kottena pospíchal k vedlejší stanici, detonovala několik kilometrů vzdálená klinika. Kottena zarputile hleděl vpřed; nechtěl ani pomyslet na následky výbuchu pro tamější pacienty a lékaře.

První propusť kupole, do níž chtěl proniknout, byla zničena zevnitř, takže otevírací mechanizmus nefungoval. Kottena šel dál. Jak se obával, nevypadal ani vedlejší vchod lépe. Zastavil se, aby vše důkladně uvážil. Neměl žádnou zbraň, násilný průnik do budovy byl tedy vyloučen. Cesta k hlavní bráně stanice by byla jistě zbytečná, tam museli šílenci řádit nejdříve.

Paramechanik se tedy odebral na opačnou stranu kupole. Tam našel malý průchod, který byl sice poškozen, ale jehož otevírací systém ještě pracoval.

Kottena se jím protáhl a kráčel po troskami pokryté podlaze koridoru. Ovlivnění pronikli do všech skladišť a zásoby rozházeli po zemi. Šéflékař se zabýval zničeným vybavením, přesto nemohl nemyslet na mrtvé spolupracovníky.

Kamkoli Kottena přišel, nalezl muže a ženy, kteří systematicky demolovali uskladněnou techniku. O doktora nejevili žádný zájem. Kottena byl v této budově pouze jednou, když chtěl urychlit dodávku speciálních ozařovacích přístrojů. Tehdy byl pouze v hlavní kanceláři, takže neměl ani tušení, kde jsou uloženy náhradní díly a pozitronické přístroje. Musel tedy prohledat každou místnost. Snad najde vysílačku dřív, než mutanti najdou jeho.

Vrazil do jednoho ze skladů. Bohužel zde byly pouze lékařské přístroje a náhradní díly k nim.

Kottena opustil místnost a mezilehlou chodbou pronikl do vedlejšího skladiště. Tentokrát mělo víc štěstí. Byly zde zaměřovače, součásti ovládacích panelů a – což bylo hlavní – několik přenosných hypervysílačů. Ve skladu už řádili pomatení skladníci, kteří převážnou část materiálu zničili. Kottena radiotechnice nerozuměl, potřeboval zcela

funkční přístroj. Klesl na kolena a plazil se pod regály. Zde našel vysílačku, který se zdála být v pořádku. Postavil aparát na stůl a začal vysílat.

Nikdy se nedozvěděl, zda bylo volání o pomoc zachyceno, protože když ho potřetí zopakoval, materializoval se na druhém konci haly muž s oteklou tváří, oblečený pouze v pyžamu.

Muž měl v rukou laserovou pušku. Namířil ji na dr. Erna Kottenu a bez zaváhání ho zastřelil. Teleportérův druhý výstřel zničil vysílačku.

* * *

Nos Vigeland pomalu ztrácel trpělivost. Posádka RODENSTAADU včetně velitele majora Kirka z Hossenu byla sugescí mutantů vyřazena z boje, ale Ertrusan se obával něčeho jiného. Dříve nebo později se nad Mimasem musely objevit první lodi Solární flotily.

Bylo na čase, aby se nemocní mutanti nalodili. Mezitím učinil Nos Vigeland všechna opatření, kterými chtěl mutanty udržet pod svou kontrolou. Ve velké důstojnické jídelně RODENSTAADU připravil osmi nemocným bohatou hostinu.

Jídlo i nápoje však obsahovaly speciální anorganický toxin. Jednalo se o na Tahunu vytvořený jed, který mohl při působení záření určitě frekvence změnit svou strukturu. Jed zabíjel až po zachycení přesně modulovaného signálu. Tento zhoubný prostředek byl smrtící i pro nositele buněčných aktivátorů.

Nos Vigeland o svém plánu s toxinem neinformoval žádného ze svých spojenců na Ertrusu. Tajemství zkázonosném jedu, jímž bylo otráveno jídlo, mohl před mutanty díky mentální stabilizaci utajit pouze on. Vigeland u sebe neustále nosil speciální vysílač, který se dal použít jako frekvenční modulátor. Jenom tento přístroj mohl probudit jed k činnosti.

Jelikož všechny další zrádcovy plány závisely na úspěšném otrávení mutantů, chtěl se Nos Vigeland uchýlit k psychologickému triku. Hodlal zavést nemocné do jídelny a pokrm, který připravil, jim představit jako první jídlo, které mohou svobodně sníst po dvouletém věznění. Vigeland byl přesvědčen, že se tento trik nemine účinkem.

Zatím se však osm mutantů nacházelo někde na měsíci a podílelo se na zkáze Mimasu. Vigeland je žádným způsobem nemohl přimět k příchodu na RODENSTAAD. Nemohl se po nich vydat pátrat a ani použití vysílaček nepřipadalo v úvahu.

Zrádce byl čím dál tím nervóznější. Bylo dost dobře možné, že mutanti ve svém šílenství zapomněli na původní cíl. To by pro Ertrusana znamenalo katastrofu, neboť Terser Frascati a Runeme Shilter podmínili jeho vstup do Triumvirátu získáním buněčných aktivátorů.

Vigeland se odebral do centrály a zapojily obrazovky vnějšího pozorování. Přistávací plocha byla liduprázdná. Do kontrolní věže pronikla technici a zničili, co mohli. Po mutantech stále nebylo ani vidu.

Ovládnutí členové posádky kulovité lodi seděli na svých místech a čekali na rozkazy. Do všeobecné zuřivosti na Mimasu se nezapojili, to dávalo Vigelandovi naději, že mutanti na RODENSTAAD nezapomněli.

Vigeland se rozhodl aktivovat citlivé zaměřovače křižníku. Blízko Saturnova měsíce stále neletěla žádná loď. To se ale mohlo rychle změnit. RODENSTAAD byl připraven ke startu. Mužstvo setrvávalo na svých místech.

V jednom z vypnutých monitorů Vigeland zaznamenal dvě postavy, vstupující do velitelské centrály. Ertrusan se otočil.

Hubený muž v pyžamu byl doprovázen mladou ženou. Vigeland okamžitě pochopil, že má co dělat s mutanty. Šel jim naproti.

„Jsem rád, že konečně přicházíte," řekl zrádce. „Vše šlo podle plánu?"

Muž na něho chladně pohlédl, a Vigeland pocítil, jak mu po zádech přejel mráz. Snad se neodvážil riskovat příliš mnoho. Hrozilo nebezpečí, že ho mutanti zabijí dříve, než pozřou otrávené jídlo.

„Jsem Tako Kakuta," pronesl mutant. „V každém případě je to jméno, kterým mě lidé nazývají. Toto je Betty Toufryová. Teleportoval jsem s ní na palubu křižníku."

Vigeland se oběma rukama chytil opěrky sedadla, jinak by nezakryl jejich třas.

„A kde jsou ostatní?" informoval se.

Jeho hlas nezněl tak klidně, jak zamýšlel. V krku mu vyschlo. Stačilo se na mutanty jednou podívat, a jasně v jejich tvářích viděl šílenství!

„Otevřete hangár!" nařídil Ertrusanovi Kakuta. „Moji přátelé jsou na cestě v kluzáku a každou chvíli mohou dorazit."

„Jistě!" Vigeland se rád dostal z blízkosti mutantů. Spěchal k ovládacímu pultu a vykonal teleportérův rozkaz.

„Takže se vám podařilo zachytit mé vysílání," řekl Vigeland, když se opět obrátil k oběma mutantům. „Podle dohody jsme volal doktoru Kottenovi, zda může být Kitaj Išibaši vyslán na Nosmo."

Aniž by si všímal Vigelandovi poznámky, teleportér zavrčel: „Musíme si pospíšit. Mozek dr. Kotteny byl myšlenkově stabilizován. Než jsem ho našel a zabil, stačil odeslat nouzové volání. Jeho zprávu jistě zachytila nějaká loď, nebo jedna ze stanic na jiném měsíci."

„Potom opravdu nesmíme ztratit ani minutu," přikývl Vigeland nervózně.

Na panoramatické obrazovce se vynořil kluzák a závratnou rychlostí se hnal k RODENSTAADU.

„Škoda," prohodil lhostejným hlasem Kakuta. „Nezůstalo nám dost času na zničení všech stanic na Mimasu..."

Vigeland se střežil na teleportéra jen pohlédnout. Byl teď v děsivém nebezpečím. Přesto ho mutanti prozatím nemohli zabít, neboť potřebovali jeho pomoc při cestě na jednu vzdálenou planetu, kde se chtěli ukrýt. Svět, k němuž měl RODENSTAAD odnést osm nemocných, patřil ke stále se zvětšující Říši Dabrifa.

Sotva kluzák vlétl do hangáru, vydal Kakuta majoru Kirku z Hossenu rozkaz ke startu. Když se šest mutantů objevilo v centrále, RODENSTAAD byl již ve vzduchu a pospíchal se do volného prostoru.

Vigelandovi se podařilo pozdravit mutanty s přátelským úsměvem.

„Vítejte na palubě!" zvolal. „Protože si dovedu domyslet, jak jste po svém osvobození šťastní, dovolil jsem si vám v důstojnické jídelně připravit menší pohoštění. Po dvouletém zajetí to bude vaše první jídlo na svobodě."

Kitaj Išibaši se na něj podíval. Jeho lesklé oči byly nehybné a bez života. Cévy v mutantově tváři naběhly a tvořily odpudivou síť.

„O našem věznění se už nikdy nezmiňujte," řekl výhružně Išibaši. „Ta doba je za námi."

Vigeland prudce polkl. Jak to vypadalo, byl jeho plán odsouzen ke ztroskotání. Pokud mutanti nepozřou otrávené jídlo, bude dříve či později odsouzen k smrti.

„Nechci se s vámi hádat," prohlásil pokorně. „Uznávám vaše velení."

Japonský telekinet Tama Jokida předstoupil před ostatní mutanty a nechal Vigelanda vystoupat ke stropu. Bezmocný major shlížel dolů na svého trapitele.

„Tam nahoře zůstane, dokud se nevrátíme," ucedil Išibaši. „Nebo jste si myslel, že se s námi budete moci posadit za jeden stůl?"

Mutanti opustili velín a odešli do jídelny. Zrádce Nos Vigeland triumfoval a tiše se usmíval. Až se nemocní najedí, bude to on, kdo rozhodne, jak dlouho budou žít, než si je vezme rychlá smrt.

5.

(Atlanovo vyprávění)

Zpráva, kterou zachytila jedna ze strážních lodí a obratem ji předala na CREST XII, byla právě tak stručná jak obsažná. Jednalo se o volání paramechanika dr. Erna Kotteny, vyslané zřejmě v nejvyšší nouzi. V depeši stálo:

Druhá Genesis je tu! Mutanti zešíleli a ničí vše kolem sebe! Pošlete pomoc!

Kottena.

Toto zoufalé volání se opakovalo třikrát, pak bylo spojení s Mimasem přerušeno. Perry Rhodan vydal okamžitě po přijetí radiogramu rozkaz, aby CREST XII zamířila k Saturnu. Vlajková loď měla být ve Sluneční soustavě v několika minutách.

Po rozhovoru s Allanem D. Mercantem sice Administrátor počítal se zhoršením stavu mutantů, nikdy by však nepomyslel na náhlou katastrofu, která se odehrála na Mimasu.

O obsahu hyperkomového vysílání doktora Kotteny byla informována celá osádka a ve velínu zavládlo ticho. Velitel Zavet vydával své rozkazy šeptem. Perry Rhodan seděl stranou od ovládacích panelů lodi. Poblíž něho byl jen Atlan, ale ani Arkonidan nepromluvil. Věděl, že svému pozemskému příteli musí dát čas, aby se vymanil ze šoku z Kottenovy zprávy.

Každý z nemocných mutantů byl Rhodanovým osobním přítelem, znal se s nimi celých tisíc let. Velký administrátor s mutanty překonal nespočetná nebezpečí. Pomohli mu vytvořit a ubránit Třetí moc a později Solární říši. Bez mutantů by Sluneční soustava nebyla v současné podobě vůbec myslitelná. Osm mutantů z Mimasu bylo neoddělitelně spojeno s historií lidstva.

Nakonec to byl Perry Rhodan, kdo přerušil dlouhé mlčení.

„Kottena se také mohl mýlit," nadhodil. „Není přece možné, aby krize vyvrcholila tak rychle."

Atlan cítil, že Pozemšťan nechce vidět pravdu. V pár minutách však s ní měl být Rhodan konfrontován – CREST XII se totiž blížila ke Solárnímu systému a zpustošenému Mimasu.

„Doktor Kottena se určitě nemýlil, Perry," odpověděl Arkonidan. „Jestli mutanti opustili kliniku, musíme počítat s katastrofálními důsledky. Již během První Genesis dosáhly jejich parapsychické schopnosti nebývalé síly. Nyní tomu nebude jinak."

...a ničí vše kolem sebe!

Tato část radiogramu Atlana obzvlášť znepokojovala. Pokusil si představit, k čemu na Mimasu došlo, ale realita mohla být mnohem horší, než jeho nejtemnější úvahy.

„Pokud se o stavu našich mutantů dozví naši nepřátelé, budou slavit skvělé vítězství," řekl Rhodan. „Dabrifa a jeho spojenci sice tuší, že se Sborem mutantů není všechno v pořádku, ale stále museli počítat s jeho nasazením. Události na Mimasu se nedají utajit. Až se o všem dozvědí Dabrifa a nejdůležitější muži Carsualu a Středogalaktické unie, budou postupovat ještě bezohledněji, než doposud."

Atlan byl rád, že si Rhodan dělá starosti o budoucí vývoj Mléčné dráhy. Odvrátilo to jeho pozornost od úvah od mutantů. Rhodanova další slova však dokázala opak. Pro něho byly Druhá Genesis synonymem ke krizi uvnitř celé Galaxie.

„Lékaři zřejmě ztratili nad mutanty kontrolu," pronesl Rhodan. „Teď je nejdůležitější promyslet, jak je můžeme vrátit zpátky na kliniku."

Atlan upřeně hleděl na špiky svých bot. „Žádná klinika už také nemusí existovat."

„Ve Sluneční soustavě stojí stovky klinik, do kterých je můžeme umístit," odpověděl prudce Rhodan. Současně začal litovat, že se nechal strhnout k tak nevlídnému tónu. Atlan ho jen chtěl připravit na nejhorší.

„Mutanti se nenechají chytit bez odporu," namítl Arkonidan.

Při slově chytit sebou Perry Rhodan trhl. Chytit! To znělo skoro jako by museli začít hon na... Zvířata. Rhodan však doufal, že pokud s mutanty osobně promluví, vzdají se. Proti němu by se přece nikdy nepostavili.

Ale, blesklo Rhodanovi hlavou, nebyli na Mimasu i John Marshall a také Allan D. Mercant? Tito muži byli s mutanty velice dobří přátelé. Proč tedy nezabránili nejhoršímu? Velký administrátor měl na mutanty sotva větší vliv, než Mercant či telepat. Marshall byl ostatně sám mutant a mentalitu lidí ze Sboru znal nejlépe.

„Budeme muset použít sílu?" zeptal se váhavě Rhodan.

„Patrně k tomu nakonec dojde," odpověděl Lord admirál. „My oba dobře víme, jakými silami mutanti disponují. Díky nemoci jejich parapsychické schopnosti zesílily. Jak chceš takovou skupinu porazit?"

V pochmurné vizi před sebou Perry Rhodan spatřil kosmickou loď, která transformačními děli ostřelovala měsíc Saturnu, aby ho přivedla k výbuchu. Byla to poslední možnost, jak lidstvo ochránit před osmi bytostmi, jenž se vyvinuly v neporazitelná monstra.

Rhodan se zhluboka nadechl a vypudil tu strašlivou úvahu z mysli. Tak daleko to nikdy nesmělo dojít!

„Lehký křižník přímo před námi!" zvolal hlasitě Zavet od ovládacího pultu.

„Určete jeho kurz!" nařídil Rhodan.

O několik vteřin bylo jasné, že cizí plavidlo přilétá ze Solárního systému. Nepřešlo zatím do lineárního prostoru, proto muselo vystartovat z jedné z vnějších planet.

Ze Saturnu, nebo dokonce z Mimasu!

To bylo první, co Rhodanovi blesklo hlavou. Velký administrátor přistoupil ke kontrolním panelům. „Spojová centrálo! Chci identifikaci té lodi!"

Rhodanův hlas zněl odhodlaně a neprozrazoval, co se v něm odehrává.

„Loď mění kurz!" zavrčel velitel Zavet.

„Chtějí se vypařit!" ozval se svým typickým pištivým hláskem Gucky, který společně s Rasem Čubajem, bratry Woolverovými a dvouhlavým Ivanem Gorašinem přišel do velínu.

„Následujte je, veliteli!" rozkázal Rhodan.

„Připravte poloprostorového stopaře!" požádal Zavet svého zástupce. „Pokud ta loď přejde do lineárního vesmíru, nechci ji ztratit."

Rhodan se naklonil k mikrofonu interkomu. „Zaměřovací centrálo! Tady šéf! Prosím o identifikaci lehkého křižníku před námi. Loď odmítla odpovědět na naše volání."

Mezitím přešla CREST XII na stejný kurz jako prchající plavidlo. Pro posádku lehkého křižníku muselo být prakticky nemožné uniknout výkonnému pohonnému ústrojí vlajkové lodi Solární flotily.

Zaměřovací stanoviště odpovědělo během chvilky.

„Takže u cizí lodi se jedná o lehký křižník RODENSTAAD, pane," ohlásil major Toyo Anakai, šéf lokalizační centrály. „Toto plavidlo bývá obvykle nasazováno pro průzkumné lety."

„Děkuji," řekl Rhodan. „Sparksi, pošlete RODENSTAADU varování, že pokud okamžitě nezpomalí, zahájíme palbu."

Radiotelegrafista přikývl a vykonal Administrátorův rozkaz.

Atlan se postavil vedle Rhodana. „Opravdu chceš začít střílet?"

„To samozřejmě ne," odvětil Rhodan. „Několik varovných salev snad postačí. Pokud patří RODENSTAAD ke strážním křižníkům, které patrolovaly v Sluneční soustavě, mohl kroužit někde blízko Mimasu. Posádka mohla uprchnout před mutanty a zpanikařit."

Atlan zdvihl obočí. „Je tu jiné vysvětlení – a mnohem pravděpodobnější."

„A to?"

„Na palubě RODENSTAADU letí nemocní mutanti!"

Perry Rhodan se zamračil. Už o této možnosti uvažoval. Pokud jsou na RODENSTAADU nemocní mutanti, jistě mají posádku pod kontrolou.

„Ano, ovšem," pronesl Rhodan. „Mohou tam být."

„Hovoří major USO Nos Vigeland," zazněl v centrále hlas z paluby RODENSTAADU. „Chtěl bych se omluvit za velitele majora Kirka z Hossenu, pane."

Rhodan a Atlan si vyměnili rychlý pohled. Jak se na palubu lodi dostal major Vigeland z USO? Normálně cestovali důstojníci Organizace spojených hvězd na lodích Solární flotily pouze na výslovný rozkaz a i to se stávalo zcela výjimečně.

„Co je s velitelem, majore?“ zeptal se chladně Rhodan.

„Je v bezvědomí, pane.“

„Takže je mimo sebe? To mi budete muset vysvětlit! Bezvědomí velitele není žádným důvodem pro útěk a odepření identifikaci. Konečně tam musíte mít prvního důstojníka.“

„Rovněž není při vědomí, pane.“

„Cože?“ Rhodan už nepochyboval o tom, že u radiovysílače na palubě RODENSTAADU je někdo, kdo mu chce zamlčet pravdu.

Atlan pokynul oběma bratrům Woolverovým. Zatímco Rhodan dál promlouval s Vigelandem, rozkázal Arkonidan paraspinterům, aby se spojili s energetickým signálem vysílání a skočili na lehký křižník prověřit situaci. Měli zjistit, co se tam skutečně odehrává.

„Pokud se objeví nějaké problémy, ihned se vraťte,“ nařídil Atlan Rakalu Woolverovi. „Především tehdy, budou-li na RODENSTAADU nemocní mutanti.“

Mezitím se rozhovor mezi Rhodanem a Nosem Vigelandem přiostřil. Rhodan obvinil majora ze zrady a Ertrusan se snažil nevybíravými slovy obhájit.

„Když mi nevěříte, klidně se naloďte a přesvědčte se sám,“ vyprskl Vigeland rozčíleně.

„Přesně to hodlám udělat,“ odpověděl Rhodan. „Oba Woolverové skočí k vám na RODENSTAAD. Rychle zjistíme, jak se je to ve skutečnosti.“

Atlan se naklonil k Rhodanovi a zašeptal: „Doufám, že vyzrazení příchodu dvojčat nebyla chyba. Teď přesně ví, co máme v plánu.“

Otočil se a dal Woolverům znamení. Rakal a Tronar dematerializovali, vklouzli do přenosového paprsku a nechali se vyzářit k lehkému křižníku.

Vigeland na Rhodanovu poslední poznámku neodpovídal. Ani Administrátor už neměl nic, co by zrádci řekl. On i Atlan napjatě zírali na obrazovky. Rhodan doufal, že se posádka RODENSTAADU vzhledem k převaze pronásledovatelů rychle vzdá a přeruší marný útěk.

Dva výbuchy, který vznikly ve vesmíru před RODENSTAADEM, naprosto zmařily všechny Rhodanovy naděje. Perry Rhodan se zapotácel a mimoděk se zachytil Atlanova ramene.

„Majore Vigelande!“ zakřičel do mikrofonu. „Co znamenali ty exploze?“

Nelidský znějící hlas odpověděl: „Rakal a Tronar Woolverové jsou mrtví. Snadno jsme zmařili váš směšný pokus o naše zadržení.“

„To byl Kitaj Išibaši,“ zamumlal Atlan. „Mutanti jsou na opravdu palubě RODENSTAADU.“

„Ale nemohou přece...“ Rhodanovi selhal hlas. Stále upřeně hleděl na panoramatický displej a s nedůvěrou sledoval, jak se obě mračna rozplývají. Nemohl pochopit, že jsou Woolverové po smrti. Muselo se přece jednat o nějaký trik posádky křižníku.

„Varuji vás!“ zavrčel Išibaši. „Přestaňte nás sledovat!“

„Pokračujeme!“ nařídil Rhodan veliteli CRESTU XII.

V centrále vládlo naprosté ticho. Rhodan spatřil vyděšené obličeje lidí okolo sebe a věděl, co se v osádce velínu odehrává. I v něm byla ohromná touha obrátit loď, ale s bolestnou jasností pochopil, že je na to příliš pozdě. CREST XII se držela ve stejné vzdálenosti za RODENSTAADEM.

„Musíme promyslet, co dělat dál, Perry,“ řekl Atlan. „Rozhodně jsem proti tomu, aby tam skočili Ras Čubaj nebo Gucky. Mohli by skončit stejně jako Woolverové.“

Rhodan pomalu přikývl. Nesměl riskovat Guckyho a Čubajův život. Ale co měl tedy udělat? Kdyby rozkázal střílet na RODENSTAAD, zemřeli by kromě nemocných mutantů i nevinní lidé z posádky. Představovali tak velké nebezpečí, že by se taková oběť dala ospravedlnit?

Rhodan stál před jedním z nejobtížnějších rozhodnutí v životě. Náhle změnil lehký křižník kurz a obrátil se k CRESTU XII.

„Opatrně!“ zavolal Rhodan na Epsalerana. „Zjistíme, co tento manévr... cizí lodi znamená.“

Téměř řekl ‚nepřítel‘.

„Uprchlíci se mohou chtít vzdát, pane,“ pronesl velitel Zavet.

Ještě než domluvil, zahájili mutanti parapsychický útok na osádku CRESTU XII. Všichni myšlenkově nestabilizovaní lidé byli zasaženi sugestivními impulzy. V parasugestivní vlně nebyly žádné rozkazy; měla dohnat posádku vlajkové lodi k šílenství.

Rhodan zpozoroval ve tvářích mužů první příznaky tichého boje. Jeden z kosmonautů zavřel oči a na čele mu vyrazil pot. Ruce se mu sevřely v pěsti.

„Rychle přejděte do lineárního vesmíru!“ vykřikl Rhodan a doufal, že budou jeho podřízení schopni splnit rozkaz. „Rychle pryč!“

CREST XII se s nejvyšším zrychlením hnal od lehkého křižníku a po několika sekundách se ponořil do lineárního prostoru. RODENSTAAD využil příležitosti, zamířil na opačnou stranu a nakonec zmizel z normálního kontinua. Ztratil se také z lokalizátorů CRESTU XII. Ani s poloprostorovým stopařem se už RODENSTAAD nedal najít.

Ovlivnění členové posádky se rychle vzpamatovávali. Mutantům se nepodařilo je zcela ovládnout.

Ras Čubaj přistoupil k Rhodanovi. „Nemohu uvěřit, že to byli moji přátelé.“ V tmavé tváři měl výraz děsu. „Ti by něco takového neudělali.“

„Jsou nemocní, Rasi,“ řekl Rhodan. „Nevyléčitelně nemocní. Nejsou zodpovědní za své činy.“

„Zabili Woolvery,“ namítl Čubaj.

Rhodan mlčel. Dříve nebo později se dozvědí, co se na Mimasu událo, počítal však s naprostou zkázou. Nyní musel mutanty co nejrychleji nalézt a dopravit je na bezpečné místo. Kde je však měl hledat? A když je najde, jak je měl přemoci, aniž by je usmrtil?

6.

Arkonidan přestal mluvit a bez hnutí civěl do zdi. Dál zůstal v strnulé pozici. Jak se zdálo, vzpomínky na Druhou Genesis ho zcela přemohly.

„Vzbudí se, pane?“ otázal se Korom-Khan.

Rhodan prudce zdvihl hlavu. Díky Atlanovu vyprávění v něm znovu ožily události roku 2909. Pln děsu vzpomínal na tehdejší dny. Dnes, o pět set dvacet tři roků později, mu to všechno připadalo jako noční můra. Pravděpodobně to tak zůstane navždy.

„Promiňte, pane!“ Korom-Khan zopakoval svou otázku. „Už se probudí?“

„Nemyslím,“ opáčil Rhodan. „Jeho příběh ještě není u konce.“

„Jeho extramozek nám chce sdělit něco, co je důležité v souvislosti s Ribaldem Corellem,“ domníval se velitel INTERSOLARU.

„Správně!“ přikývl Rhodan. „A já už vím, co to je.“

Okolostojící na něho udiveně pohlédli. Než však začali klást otázky, Atlan pokračoval ve vyprávění. „A právě tehdy jsme se setkali s Tipou Riordan. Přesně si vzpomínám, jak se...“

7.

(Atlanovo vyprávění)

„Můžete vstoupit, majore Flandersi!“

Hlas tajemníka, sedícího za psacím stole, zněl podrážděně. Patrně musel v posledních dnech pracovat přesčas. Flanders se zvedl a zamířil ke dveřím. Když si představil, pod jakým tlakem teď stojí Perry Rhodan, pocítil lehkou tíseň. Velký administrátor musel být docela bezradný. Flanders tušil, že události na Mimasu musely vyvést z rovnováhy i takovou osobnost, jako je Rhodan.

Flanders vstoupil do kanceláře, který patřila k Administrativě. K jeho údivu se zde kromě Rhodana a Reginalda Bulla zdržoval i Atlan a několik vysokých důstojníků Solární flotily. Flanders se přistihnul při tom, jak studuje rysy Rhodanova obličeje a hledá stopy zoufalství, o němž mezi lidmi kolovaly zvěsti.

Rhodan však působil docela klidně. Seděl v pohodlném křesle, ruce měl položené na desce stolu. Jenom lidé, kteří Rhodana přesně znali, by v jeho ušlechtilých liniích tváře zaznamenali náznaky vnitřního napětí.

Flanders zasalutoval.

„Posaďte se, majore!“ řekl Rhodan a představil mu přítomné. „To nemá být výslech, majore Flandersi. Děkuji vám zas vaši zprávu a v souvislosti s tím k vám mám několik otázek.“

Flanders se posadil do křesla a otevřel desky s dokumenty. Teprve před hodinou opustil Mimas a vrátil se na Zemi. Na měsíci Saturnu vedl vyšetřovací komisi Solární rozvědky.

„Snad vám budu schopen pomoci, pane,“ pronesl opatrně Flanders.

„Majore Flandersi, jste poslední důstojník, který mluvil s Allanem D. Mercantem, než vstoupil do transmiteru a nechal se přenést na Mimas,“ konstatoval Rhodan.

Flanders přikývl.

„Upozornil jsem šéfa na zrádce uvnitř USO,“ vysvětloval Flanders. „Nechtěl bych šéfa kritizovat, ale podle mého názoru považoval pan Mercant mé informace, vzhledem k událostem na Mimasu, za nedůležité. Nemohl ovšem vědět, že mezi útěkem mutantů a zrádcem je nějaká souvislost.“

„Mercant se chtěl co možná nejrychleji dostat na Mimas, aby se vložil do tamějších událostí,“ ozval se Atlan. „Jak se zdá, tušil, k čemu tam došlo.“

„Ze zvukového záznamu, který jsme nalezli v troskách budovy na Mimasu, vyplývá, že major USO Nos Vigeland odeslal na parakliniku radiogram. Tento radiogram musel být dohodnutým signálem a odstartoval vzpouru mutantů.“

Experti ze Solární rozvědky už přesně rekonstruovali události, jež se na Mimasu odehrály. Nebylo úplně jisté, co se stalo s buněčným aktivátorem Johna Marshalla. Podle všeho mohl být u Gevoreny Tatstun, která na palubě

jachty dr. Kotteny opustila Mimas. Pátrací čety, zkoumající ruiny kliniky, našli celou řadu záznamových disků. Jejich prozkoumání mohlo přinést další cenné informace.

„Za současných okolností lze předpokládal, že osm mutantů představuje platbu za to, že se z Nose Vigelanda stane jeden z vládců Carsualského spolku," uvažoval Rhodan. „Otázkou je, jak chtějí tři Ertrusané přinutit nemocné, aby pracovali pro Carsual."

„No, možná Ertrusané o žádnou spolupráci vůbec nestojí, pane," nadhodil Flanders.

„Co tím myslíte, majore?"

„Naše vyhodnocení podporují domněnku, že naši protivníci se víc než o mutanty zajímají o jejich buněčné aktivátory."

„Ano, tak to je," přidal se generál Tassuki. „Mutanti mají být zabiti."

„Osm mutantů není snadné zabít," mínil Reginald Bull. „Vigeland je jistě dávno přemožen, navzdory jeho myšlenkové stabilizaci. Lékařské prognózy mluví jasně. Paraschopnosti nemocných budou nadále vzrůstat."

„Bylo by ironií osudu, kdyby se z nemocných mutantů stali vládci Carsualského spolku," poznamenal Atlan. „Jenže s tím musel Vigeland počítat a jistě se nějakým způsobem pojistil."

Flanders řekl: „Jak jsme zjistili, pobýval Vigeland na Mimasu už předtím. Při této příležitosti musel navázal kontakt s mutanty. Zrádce jistě přesně věděl, jaké podstupuje riziko, když se pokouší osvobodit nemocné z kliniky."

„Ale jak se chce před tímto nebezpečím ochránit?" zeptal se Atlan.

Rhodan vstal a postavil se k oknu.

„Je nesmyslné stavět na domněnkách," řekl. „Musíme se držet faktů. Osm mutantů, jejichž psionické schopnosti nepřetržitě rostou, uprchlo na palubě strážního křižníku RODENSTAAD. Těchto osm mutantů zešílelo a to znamená reálné ohrožení lidstva. Naším hlavním problémem je tudíž mutanty co nejdříve vypátrat."

„Od jejich útěku už uplynuly čtyři dny," namítl Atlan. „A nenalezli jsme po nich ani stopu, přestože na případu pracuje celá USO a SolAb."

„Myslím, že uvažujeme zcela chybně," vložil se do rozhovoru nově jmenovaný šéf Solární rozvědky, Galbraith Deighton. „Nos Vigeland mutanty jistě nedopraví do soustavy Kreit, neboť právě tam lze očekávat nejrozsáhlejší činnost našich agentů. Mnohem bezpečnější bude nějaký vzdálený, zapadlý svět."

Flanders hodin na nového nadřízeného zamyšlený pohled. Galbraith Deighton byl jedním z Mercantových zástupců a platil za jeho důvěrníka. Ještě před čtyřmi dny byl Deighton admirálem, nyní byl povýšen na Solárního maršála. Deighton byl empat a jako takový byl schopen vycítit a analyzovat emocionální proudy jednotlivých lidí. Jeho vrozená schopnost byla vyvinuta na speciální škole Solární rozvědky. Deighton byl pokládán za muže rychlých rozhodnutí.

Více než kdokoli jiný byl Galbraith Deighton stále ještě pod vlivem nečekané a šokující smrti Allana D. Mercanta. Tmavé kruhy pod očima prvního empata prozradily Flandersovi, že jeho nový šéf v posledních nocích moc nenaspal. Deighton se pravděpodobně nepřetržitě zaměstnával vyhodnocováním přijatých zpráv ze všech koutů Galaxie.

„Deighton má pravdu!" Hlas arkonidského Lorda admirála vytrhl Flanderse z jeho úvah. „Mutanty najdeme až tehdy, když si to sami budou přát. To se stane ve chvíli, kdy se budou cítit dost silní, aby je nikdo nemohl ohrozit."

„Nesmíme o nich mluvit jako o nepřátelích?" zvolal Rhodan energicky. „Jsou nemocní, na to nesmíme nikdy zapomenout."

Nikdo mu odpověděl. Flanders vyčetl z tvrdých tváří ostatních, že Perry Rhodan stojí se svým názorem osamocen. Většina lidí v čele Sluneční říše uznala, že mutanti představují nepodcenitelné nebezpečí.

Za dveřmi se ozval hluk, a Flanders se s křeslem otočil, aby mohl zjistit, co se stalo. Vstoupil jeden z Deightonových pomocníků, vypadal vyděšeně a tvář měl červenou. Rychle se omluvil za svůj neohlášený vpád.

„Máme tady problém, pane," vyhrkl k šéfovi Solární rozvědky. „Venku na chodbě stojí nějaká stará dáma a odmítá odejít. Je pro nás záhadou, jak se vůbec dostala do budovy."

Deighton se zatvářil rozhořčeně.

„Tak ji vyveďte ven!" nařídil. „Snad si dovedete poradit s jednou stařenou."

Mladý muž vypadal krajně rozpačitě. „To není tak jednoduché, pane. Ta dáma je velice nebezpečná. V drdolu má několik zbraní, navíc má u sebe takovou hůl..."

Rhodan se vydal ke dveřím.

„Co chce?" informoval se u Deightonova tajemníka.

„Tvrdí, že disponuje důležitými informacemi, pane."

„Dovolte jí vstoupit!" nařídil Rhodan.

„To přece nejde, pane," zavrčel nesouhlasně Deighton. „Snažíme se vyřešit závažné problémy. Musím proti vašemu rozhodnutí protestovat. Nemáme čas starat se o nějakého blázna."

„Kdo tvrdí, že je Tipa Riordanová blázen?" ozval se ode dveří mečivý hlas. „Ať je to kdokoli, touto holí vás rychle vyvedu z omylu."

Všichni zírali ke vchodu, kde stála malá, neuvěřitelně hubená žena, který se opírala o hůl. Byla oblečena do tmavé kůže. Vlasy měla svázané do drdolu. Jejímu vrásčitému a vpadlému obličeji dominoval zahnutý nos, rty měla úzké a bezkrvé. Major Flanders odhadl, že je žena přes sto dvacet roků stará.

„Dovoluji si vám přestavit Tipu Riordanovou, pánové,“ usmál se Perry Rhodan. „Měl jsem to potěšení seznámit se s ní před šesti týdny. Je výborná vědkyně a zejména kosmotoxikoložka. Máme jí být za co vděční, protože zachránila jednoho z našich nejdůležitějších agentů v soustavě Normon.“

Stařena se neohroženě dobelhala do středu místnosti. Ze zelených očí jí létaly blesky. Když míjela Deightona, lehce ho holí udeřila do holeně. Deighton s kletbou uskočil. Dostal totiž elektrickou ránu.

„K vědcům už nepatřím,“ vyprskla Tipa Riordan. „Vidím, že je nejlepší doba na to, abych vám oznámila vznik nové mocenské skupiny Mléčné dráhy – pirátů Tipy Riordanové.“

Atlan se posměšně zeptal: „To jste sem přišla vytáhnout na stožár vlajku s lebkou?“

„Ten smích vás rychle přejde, vy jeden... Skoropozemšťane,“ odsekla vztekle Tipa. „Mí piráti budou jednou stejně mocní, jako USO.“

„Není čas poslouchat takové pošetilosti, pane,“ zabručel Galbraith Deighton.

„Domnívám se, že stará dáma nežertuje,“ řekl Rhodan. „Ostatně, ještě si svůj úmysl můžete rozmyslet, Tipo. Jako pirátka budete automaticky platit za našeho nepřítele a my s vámi budeme muset bojovat.“

„Sama vím, co mám dělat,“ odpověděla stařena a prudce udeřila koncem hole do podlahy. „Pirátství, je-li provozováno s rozumem, vám může být užitečné, pánové. Hlavně potom, když budu plenit základny a lodě vašich nepřátel.“

„Pojďme k věci, Tipo,“ změnil téma Rhodan. „Proč jste za námi přišla?“

„Kvůli Druhé Genesis,“ odtušila stařena. V okamžiku bylo v místnosti ticho. Tipa Riordanová se zachechtala. „Mám množství cenných informací, ale mluvit budu pouze s Perry Rhodanem.“

Rhodan ukázal na ostatní muže. „Můžete hovořit bez obav. Všichni jsou to moji důvěrní přátelé.“

Tipa se jen posměšně ušklíbla.

„Nesmysl!“ houkla. „Jak můžete ke svým důvěrníkům počítat toho šejka z Arkonu, Velký administrátore?“ Napřáhla k Atlanovi svou svraštělou paži. „Ven s nimi všemi, říkám. Ven, ven!“

Rhodan pokrčil rameny. „Tak dobře, pánové. Slyšeli jste Tipu. Nechejte nás o samotě, prosím.“

Deighton a Atlan neprotestovali, ale Tipa Riordanová se nedala zmást. Jistě se jim nelíbilo pomyšlení, že bude Tipa mluvit s Administrátorem beze svědků.

„Raději bych vás poslal na mučidla,“ prohlásil Atlan, než za sebou zavřel dveře. „Potom by jste všechno ráda řekla.“

Tipa se zlomyslně zašklebila a rázným pohybem k sobě přitáhla jedno z pohodlných sedadel. Z toho Rhodan poznal, jak neobyčejnou sílu stařena má. Se zaúpěním se složila do křesla, hůl si položila do klína. „Takže velice stručně: Vím, kde se zdržují vaši zatoulaní mutanti.“

Rhodan na ni upřeně zíral, jako by ji viděl prvně v životě.

„To vám vzalo řeč, co, mladý muži?“ Tipa zašermovala holí ve vzduchu. V očích měla triumf.

„Odkud to víte?“ zeptal se Rhodan.

„Na tom nezáleží,“ mávla rukou stařena. „Všechny údaje vám ráda vydám, ovšem pouze z určitou odměnu.“

Rhodan otevřel zásuvku stolu a vytáhl platební formulář. „Kolik?“

Její pohled ho donutil, aby šuplík zase rychle zavřel.

„Podceňujete mně,“ řekla. „ Vím, co taková informaci stojí.“

„Co chcete?“

„Buněčný aktivátor!“

„Cože?“ vyjel na ni Rhodan. „To je nestoudnost. Nechám vás zatknout za vydírání.“

Tipa Riordanová nadskočila.

„Drzoune!“ zvolala pobouřeně. „Drzoune! Vy mně budete hrozit vězením?!“

Rhodan se zamračil. Stařena ho nesměla v žádném případě obelstít. Sám fakt, že zázračným způsobem zachránila agenta Solární rozvědky, nebyl důkazem její neomylnosti. Přesto z ní měl Rhodan dobrý pocit. Tentokrát mu však nehodlal podlehnout.

„Než mě necháte vyhodit, chci vám říct jedno jméno: Nos Vigeland.“ Tipa Riordanová se zasmála. „Vidíte, jsem dobře informována.“

Rhodan se vrátil do svého křesla. „Dobrá. Dovedou-li nás vaše údaje k nezvěstným mutantům, dostanete buněčný aktivátor – jakmile bude jeden k dispozici.“

„Brzy budete mít těchto zázračných přístrojů hned osm,“ prohodila Tipa bezcitně. „Mutanti zanedlouho zemřou.“

„Ne!“ zvolal Rhodan.

„Ale ano,“ trvala na svém Tipa Riordanová. „Na základě mých informací předpokládám, že tito politováníhodní lidé musí zemřít. Žádám jeden z osmi buněčných aktivátorů, který se tím uvolní.“

Rhodan na Tipu Riordanovou s opovržením zahleděl.

„Nepřipadá vám takový obchod nechutný?“ otázal se. „Mutanti ještě nezemřeli a vy už chcete část jejich dědictví.“

„Pokud je někomu sto dvacet pět roků a je nemocný, neptá se, zda je nějaký čin, jež mu může zachránit život, nechutný či nikoliv," řekla Tipa Riordanová. „Mám spoustu plánů; ale je realizovat jen tehdy, dostanu-li aktivátor buněk."

Rhodan usilovně přemýšlel. Mutanty potřeboval objevit v co nejkratším čase. Neměl na výběr, musel přijmout Tipiny požadavky.

„Souhlasím s vaším návrhem," kývl Rhodan se zřejmým odporem. „První volný aktivátor bude váš."

Zelené oči zaplály. Tipina pobledlá tvář zrudla. „Slibujete?"

„Ano, slibuji," potvrdil Rhodan.

Tipa Riordanová vstala a z kapsy kožené vesty vytáhla list papíru. „Zde je všechno, co potřebujete vědět. Budu tam, kde najdete mutanty. Chci si být jistá, že mi můj buněčný aktivátor nikdo nesebere."

8.

(Atlanovo vyprávění)

34 116 světelných let od Země ležela soustava Minytso. Bylo to žluté slunce, kolem něhož kroužilo osm planet. Druhá z nich nesla jméno Ragulot a právě zde se podle výroku Tipy Riordanové skrývali uprchlí mutanti.

Systém Minytso náležel k nově založené Říši Dabrifa. Dlouho předtím, než se Shalmon Dabrifa stal absolutním vládcem Říše, osídlili Ragulot kolonisté z Normonu. Podle údajů, které Perry Rhodan obdržel od pracovníků SolA-bu, žilo na druhé planetě Minytsa na čtvrt milionu Dabrifanů.

Jelikož byl Dabrifa s oběma vůdčími muži Carsualského spolku zadobře, pokládal Rhodan za pravděpodobné, že měla Tipa Riordanová se svými údaji pravdu. Velký administrátor se divil jen jedinému. Nos Vigeland neodvezl nemocné na zvlášť odlehlý svět. Na Ragulotu museli být mutanti dříve nebo později dopadeni. To potvrzovalo teorii, podle níž šlo Vigelandovi pouze o aktivátory a mutanti ho nezajímali. Musel je tedy zabýt, což vzhledem k jejich nesmírným paraschopnostem nemohlo být nic snadného.

Rhodan byl přesvědčen o tom, že jsou jeho bývalí přátelé naživu. V Rhodanově okolí tento optimismus nikdo nesdílel. Především Atlan se přítele snažil připravit na možnost, že to bude on, kdo nechá osm šílenců usmrtit.

Dne 9. března vstoupil Perry Rhodan na palubu CRESTU XII. Byl s ním i Atlan a poslední čtyři mutanti, kteří Solárnímu impériu zbyli.

Zpravodajové ve Sluneční soustavě pozorně sledovali vše, co týkalo druhé Genesis. Novináři žádali Administrátora o vyjádření. Obyvatelstvo systému bylo znepokojeno. Lidé tušili, že se blíží katastrofa.

Čtyři hodiny po CRESTU XII odstartovalo ve směru soustavy Minytso Julianem Tifflorem vedené loďstvo dvou tisíc kosmických lodí. Reginald Bull zůstal na Zemi – s těžkým úkolem uklidnit nervózní lidstvo.

9.

(Atlanovo vyprávění)

Na obrazovkách zaměřovačů CRESTU XII se objevilo půl tuctu bodů. Jejich počet se zvyšoval s každým kilometrem, který vlajková loď Solární flotily urazila směrem ke slunci.

Nakonec řekl velitel Zavet starostlivým tónem: „Soustava Minytso je uzavřela nejméně třemi tisíci neznámých plavidel, pane."

„To bude dabrifanská flotila," domníval se Rhodan vztekle. „Náš soupeř očividně počítal s tím, že se tu dříve nebo později ukážeme."

„Nejspíš se budu muset omluvit Tipě Riordanové," poznamenal Galbraith Deighton. „Její informace potvrzuje už sama existence tohoto loďstva."

Velitel Zavet zpomalil let CRESTU XII. Ze zaměřovací centrály neustále přicházela zpráva za zprávou. Dabrifané museli CREST XII dávno lokalizovat, přesto se nepokusili navázat spojení. Druhá strana vyčkávala, jaký manévr Pozemšťané provedou.

„Co dál?" Atlan tázavě pohlédl na svého pozemského přítele. „Podle mého názoru bude nejlepší vyčkat, až dorazí Tifflorova flotila."

„Ten přilétne za čtyři hodiny," odpověděl Rhodan. „Během té doby se toho může mnoho stát, zejména kvůli tomu, že Dabrifané dobře vědí, proč tady jsme. Musíme začít okamžitě jednat."

Arkonidan se zamyšleně podrbal na bradě. „Jak se mi zdá, stal se z nás sebevražedný oddíl."

Rhodan mlčel. Byl velice blízko zmizelých mutantů a to ho zneklidňovalo. Něco ho nutilo, aby co nejdříve zasáhl.

„Zavete, pozvolna se přibližte!" nařídil nakonec veliteli vlajkové lodi. „Dabrifané nebudou riskovat otevřenou válku se Solárním impériem."

Epsalanský velitel CRESTU XII byl jiného názoru, soudě alespoň podle jeho výrazu. Přesto nic nenamítal a bleskově vykonal rozkaz.

Rhodan přistoupil k interkomovému zařízení.

„Plná bojová pohotovost!“ volal do mikrofonu. „Palebná centrála připravit.“

Když se otočil, zahlédl, jak Atlan nechápavě kroutí hlavou. „Ještě blíž, plukovníku Zavete! Přinutíme Dabrifany k tomu, aby s námi mluvili jako první.“

„Nejsem sice žádný psycholog,“ pískl Gucky. „Ale situaci vidím trošku jinak, Perry.“

„Mlč, malý!“ pokáral ho Rhodan.

Myšob Gucky, jež se díky smrti jeho přátel Marshalla a Mercanta změnil v popudlivou a nervózní bytost, se s reptáním vrátil na své místo.

CREST XII dosáhl okrajové zóny soustavy Minytso, aniž by dabrifanské loďstvo jakkoli zareagovalo. Vlajková loď Solárního impéria už dokonce minula několik stovek nepřátelských křižníků.

„Leťte pomalu dál!“ řekl Rhodan.

Jakmile CREST XII zkřížil dráhu šesté planety, byl zachycen krátký radiogram dabrifanského velitele. *Ihned zastavte. Identifikujte se. Tato soustava náleží k Říši Dabrifa.*

Rhodan hleděl na panoramatickou obrazovku. „Pokračujeme!“

Plukovník Zavet prudce nasál vzduch.

Atlan zavrčel: „Je to příliš velké riziko, Perry. Letíme v palebném dosahu několika set plavidel.“

Další radiogram dabrifanského velitele představoval jasné ultimátum. *Zastavte, nebo zahájíme střelbu!*

Rhodan se postavil za Zavetovo křeslo. „Leťte dalších deset tisíc kilometrů a potom zastavte. Chci, abychom se ocitli mezi čtvrtou a třetí planetou.“

Vlajková loď tedy pokračovala v letu soustavou Minytso. Několik lodí nejblíže pozemskému křižníku vypálilo varovné výstřely, ale ani jeden z nich nemířil blízko CRESTU XII. Konečně byli na místě, které Rhodan určil. Několik mužů na můstku si hlasitě oddechlo.

„Teď je čas promluvit si s velitelem té flotily,“ usoudil Rhodan. „Odešlete příslušný radiogram, Sparksi.“

Na jedné z obrazovek se objevila tvář dabrifanského důstojníka. Cizí velitel měl modrou uniformu s širokými nárameníky. Množství třpytivých řádů prozrazovalo Dabrifovo zalíbení pro taková vyznamenání.

„Mluví Perry Rhodan z paluby CRESTU XII,“ řekl Rhodan. „Žádáme volný průlet až k planetě Ragulot.“

„Mé jméno je Rionzi,“ odpověděl Dabrifan s úžasnou věcností. „Ragulot je koloniální planeta Impéria Dabrifa a jako taková je pod naší správou. Nemáte žádné právo k ní letět.“

Rhodan se nedal tak snadno odbýt. „Máme důvody věřit, že je na Ragulotu vězněno několik příslušníků našeho Sboru mutantů. Žádáme okamžité propuštění jedné ženy a sedmi mužů.“

„O těchto lidech nic nevím,“ tvrdil Rionzi.

Rhodan posměšně odvětil: „Přítomnost dabrifanské flotila lze považovat za nejlepší důkaz pro mé tvrzení.“

Rionzi nadále zůstal v klidu. Byl to malý, ramenatý muž s dobromyslně působící tváří zemědělce. Jistě však byl všechno jiné, než dobromyslný člověk, jinak by ho Dabrifa nejmenoval velitelem flotily.

„Provádíme zde pravidelné cvičení,“ vysvětlil Rionzi chladnokrevně. „Proto vás musím vybídnout, aby vaše loď neprodleně opustila soustavu Minytso.“

„A pokud odmítneme?“

„Potom,“ řekl Rionzi chladně, „zahájíme na vaše plavidlo palbu.“

Rionzi měl formát, to Rhodan okamžitě pochopil. Věděl, jaké trumfy drží v ruce a uměl je vyložit v ten správný čas.

„Útok na CREST XII může začít válku mezi Solární říší a Dabrifany,“ varoval Rhodan.

Rionzi se usmíval, ale v očích měl nepřátelství. „Nevěřím, že by si Solární impérium mohlo dovolit galaktickou válku.“

Rhodan ukončil spojení a obrátil se k Atlanovi. „Není to žádný hlupák. Nejsem si jist, jestli se nepokusí proměnit CREST ve vrak.“

„Takového vývoje jsem se obával,“ podotkl Arkonidan. „Co s tím?“

„Naoko přistoupíme na jeho požadavky,“ řekl Rhodan. „Vzdálíme se, zahájíme lineární etapu a do Einsteinova vesmíru se vrátíme přímo nad Ragulotem. Věřím, že budeme mít dost času k vylodění dvou pomocných člunů.“

Atlan zasténal. „Já věděl, proč mluvím o sebevražedném komandu.“

„Máš snad lepší návrh?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Atlan. „Rionziho by jsme možná k ústupu nedonutili ani tehdy, kdyby nám v zádech stála Tifflorova flotila. Než velkou vesmírnou bitvu, to se raději pokusíme o malou lest.“

Rhodan promluvil k Zaveta. „Víte, co máte udělat, veliteli. Takže začneme...“

CREST XII se pomalu stahoval ze soustavy Minytso. Podezíraví Dabrifané poslali pár doprovodných lodí, to ale plukovníka Zaveta nijak nevzrušovalo.

Manévr, který měl CREST XII provést, byl poprvé s úspěchem použit slavným pozemským důstojníkem Nome Tšatou. Avšak oproti posádce vlajkové lodi měl proti sobě Nome Tšato stejně silného protivníka, zatím co v soustavě Minytso vyčkávaly tři tisíce lodí, připravené zničit každého vetřelce.

Když CREST XII pronikl do lineárního prostoru, vrátily se doprovodné lodi do svých výchozích postavení. Ani jeden z dabrifanských kapitánů nepočítal s tím, že se na palubě pozemské lodi připravuje životu nebezpečný manévr.

Na CREST XII číhala dvě hlavní nebezpečí. Mohl se vynořit velice blízko Ragulotu, anebo být po návratu do normálního prostoru příliš daleko od cílové planety. V prvním případě by posádka lodi nestačila nic udělat. CREST by explodoval, na Ragulotu by došlo k ničivým zemětřesením a záplavám. Ve druhém případě musela posádka vlajkové lodi počítat s okamžitým útokem Dabrifanů. Na vypuštění výsadkových člunů za takových okolností nemohlo být ani pomyšlení.

Zavet musel CREST XII vyvést z lineárního prostoru v místě, kde ani jedno z nebezpečí nehrozilo v plném rozsahu. Samozřejmě, pro takový manévr byly k dispozici matematické údaje, ale každý let byl jiný a ovlivňovaly ho nepředvídatelné okolnosti, takže se zcela přesné údaje prakticky nedaly vypočítat. Bod, v němž se loď vracela do normálního kontinua, tedy závisela i na instinktu velitele.

Bylo známo více než dvě stě případů, kdy se velitelé rozhodli chybně. Nicméně tisícinásobek manévrů se podařil, proto tedy posádka CRESTU XII v žádném nečekala na výsledek riskantního pokusu s obavami. Zavet věděl, že může počítat s podporou nepečlivěji vybrané a vyškolené posádky ze všech jednotek Solární flotily. To mu propůjčovalo pocit bezpečí.

V hangáru byly k vylodění připraveny dva pomocné čluny. V první z těchto lodí seděl v pilotním křesle šéf malého výsadkového komanda, major Sim Ogoth. Kromě něho se na palubě zdržovalo deset mužů. Každý z nich měl bojový oblek a množství speciálního vybavení. Ve druhém výsadkovém člunu čekali na start Perry Rhodan, Atlan, Galbraith Deighton a čtyři mutanti. Pilotem byl Fellmer Lloyd, takzvaný zaměřovač a skvělý telepat.

Hlavní nevýhoda pro muže v obou výsadkových člunech spočívala v tom, že měli jen skoupé informace o poměrech na Ragulotu. Údaje dodané Solární rozvědkou nepostačovaly na přesné naplánování akcí na planetě.

„Budeme improvizovat," řekl Perry Rhodan. „S jistotou víme jen velice málo. Jsou tam dvě velká města, obklopená tuctem menších osad. Metropole jsou od sebe vzdáleny sto padesát kilometrů, menší města je obklopují v širokém kruhu. Oblast uvnitř kruhu nemůže být celá obhospodařovaná. Jistě tu bude množství úkrytů, z nichž budeme moci operovat."

„Mohou nás napadnout z volného prostoru," upozornil Atlan.

„Tak za dvě hodiny budou v soustavě Minytso plavidla Juliana Tifflora," prohlásil Rhodan. „Dříve toho stejně mnoho neuděláme. Pak budou mít Dabrifané dost potíží s Tifflorovou flotilou a na nás těžko zaútočí."

„Já a Ras teleportujeme na povrch a najdeme zmizelé mutanty," nabídl Gucky. „Dolů se dostaneme ještě před přistáním člunů."

„Prozatím zůstanete na palubě," nařídil Rhodan. „Mutanti by váš teleportační skok snadno zaznamenali a zbytečně brzy by je to varovalo."

„Věříte, že se nám podaří překvapivý útok, pane?" zeptal se Ivan Ivanovič Gorašin.

„Ovšemže ne," odvětil Rhodan. „A ani našemu zákroku nechci říkat útok. Na Ragulot jdeme zachránit osm těžce nemocných přátel. Chovejte se prosím podle toho."

„Jistě," přikývl Atlan. „Jenže naši bývalí přátelé se k nám mohou chovat jako k úhlavním protivníkům. Co budeme dělat potom?"

Rhodan otálel s odpovědí. Arkonidan ho neustále připravoval na možnost, že se s mutanty nepodaří rozumně domluvit. Ačkoli Rhodan Atlanův záměr pochopil, zdánlivá bezcitnost Lorda admirála ho popouzela.

„Nastanou-li nějaké nepředvídatelné komplikace," odpověděl nevrle Rhodan, „vydám nové rozkazy. Teď se připravte na vylodění. Za několik minut dosáhneme s CRESTEM XII místa, v němž opustí poloprostor."

Z centrály se vysílačkou ohlásil plukovník Zavet.

„Ještě jednu minutu. Je všechno připraveno?"

Piloti obou výsadkových člunů potvrdili příjem. CREST XII vylétl z lineárního prostoru ve vzdálenosti tří tisíc kilometrů od Ragulotu. Zavet okamžitě snížil rychlost. Jakmile byly pomocné čluny vystřeleny z hangárů, zamířily do atmosféry. Ponořily se do ní dříve, než stihly dabrifanské křižníky zareagovat. CREST XII znovu zrychlil a zmizel v poloprostorové zóně. Lodě Dabrifanů už udeřily do prázdna.

Velitel dabrifanské flotily Rionzi však nebyl žádný hlupák. Lehce si domyslel, co manévr pozemské vlajkové lodi znamená. Radiogram, který zakrátko odeslala pozemní stanice, jeho podezření potvrdil. Na Ragulotu byly zaměřeny dva malé létající objekty, jež zmizely v džungli. Rionzi chtěl zahájit pátrací akci, ale zastavila do další varovná depeše. Tentokrát přišla od jednoho ze strážních plavidel, střežících okrajovou oblast soustavy Minytso.

Přilétala flotila dvou tisíc lodí!

Rionzi nemusel být jasnovidec, aby věděl, co se děje. Za současných okolností nemohl rozhodnout sám. Na Ragulotu se zdržovali vůdci Carsualu a Imperátor Dabrifa. To oni měli určit, zda dojde či nedojde k válce mezi Solárním impériem a oběma spojenci.

Ať bude jejich rozhodnutí jakékoli: Velitel Rionzi byl připraven položit pro Dabrifu život. A nejen svůj. Byl připraven obětovat i čtvrtmilion dabrifanských kosmonautů.

10.

(Atlanovo vyprávění)

Autobus se vynořil z vedlejší ulice a zamířil na Jolthorské náměstí, přeletěl ho a zabočil na hlavní třídu. Tiše klouzal na svém antigravitačním poli. Díky pulzačnímu pohodu a mnohobarevným reklamám se spíš než lidskému výtvoru podobal motýlovi.

Nos Vigeland, který stál u okna ve třetím patře budovy koloniální správy, sice hleděl na ulici, ale jeho pozornost platila třem mužům, zdržujícím se spolu s ním v místnosti. Ti tři byli Dabrifa, Terser Frascati a Runeme Shilter. Dabrifa neklidně přecházel místností, vládci Carsualského spolku seděli za úzkým stolem a zachmuřeně civěli do země.

„Ty vaše zatracené ambice mohou zničit všechno, co jsme dokázali," zasyčel Dabrifa. „Nechápu, proč vám nestačili čtyři buněčné aktivátory. Ale to ne, vy chcete polovinu mutantů přinutit ke spolupráci."

„Teď se vám snadno kritizuje," odpověděl Vigeland, aniž by odtrhl pohled od dění na ulici. „Pokud vím, zpočátku jste byl tím nápadem nadšen stejně jako já."

„Měli jsme je zabít, dokud byl čas," pronesl Dabrifa. „Jsou někde venku a dumají, jak opustit Ragulot."

Vigeland pokrčil rameny. Sáhl do kapsy a nahmatal malý vysílač, s nímž mohl mutanty usmrtit. Hodlal to udělat jen tehdy, když pro něj situace bude příliš nebezpečná. Stále ještě věřil tomu, že se čtyři mutanty podaří donutit k práci pro Carsualský svaz."

Mutanti krátce po přistání RODENSTAADU uprchli. Nikdo nevěděl, kde se nacházejí. Vigeland to však tušil. Jak se mu doneslo, mutanti pravděpodobně kontrolovali část obyvatel města Loorock, v němž se právě nacházel i on. Přesto neměli šanci odletět z planety a časem si to museli uvědomit.

„A ještě ke všemu je teď v této soustavě Solární flotila," vrčel Dabrifu. „Na válku se Zemí ještě nejsme dost silní. Za pár let to snad bude vypadat jinak, ale dnes..."

„S podporou mutantů bychom tu válku mohli vyhrát," pokusil se Terser Frascati ochránit Nose Vigelanda před Dabrifovou kritikou.

„To je samé jestli a kdyby!" vyjel na něj diktátor. „Je jen otázkou času, než se tady v Loorocku objeví několik nepřátelských mutantů a rovněž začne pátrat po uprchlících."

„Oba výsadkové čluny zatím neznamenají problém," řekl Runeme Shilter. „Jejich posádkám bude nalezení mutantů trvat dlouho. Kromě toho nám taková akce protivníka může prospět. Mutanti třeba přistoupí na spolupráci s námi."

Dabrifa přestal pochodovala luskl prsty.

„No vidíte!" ušklíbl se. „Přivedl jste mě na nápad, Shiltere. Necháme Rhodanovým lidem volnou ruku. Jen ať si mutanty hledají. A pokud uspějí a zaženou je do úzkých – tím lépe po nás. Proti Rhodanovi bude bojovat jeho vlastní Sbor mutantů."

„Ano," souhlasil Shilter. „A nám stačí jen počkat."

Vigeland sledoval, jak autobus náhle bez zjevného důvodu vyjel z ulice a narazil do výkladní skříně velkého obchodního domu. Velká skleněná tabule se ve fontáně skla rozlétla kolem. Dříve než se Vigeland vzpamatoval z překvapení, začaly podobně nesmyslné manévry provádět všechny vozy na hlavní třídě. Během jedné jediné sekundy se před Vigelandovýma očima odehrála série nehod. Vznášedla se srážela, padala k zemi a rozbíjela se o domy. Pokud toho byli řidiči zničených dopravních prostředků schopni, vylezli z trosek a začali ničit vše, k čemu se mohli dostat.

Díky dokonalému tichu (pokoj byl zabezpečen proti hluku), působila scéna jako součást strašlivého snu. Když Vigeland konečně vydechl, změnila se ulice v hromadu ruin.

Všude se potáceli ranění a umírající. Výlohy obchodů byly zničeny, k šílenství přivedení lidé zničili i všechna okna domů. Ze dveří se potáceli další a další kolonisté a zapojovali se do drancování. Chaos byl nepopsatelný.

Vigeland zaregistroval, že se oba Ertrusané a Dabrifa postavili vedle něho.

„Mutanti!" vykřikl roztrpčeně Dabrifu. „Útočí na město."

„Ne na celé město," odpověděl Vigeland. „Mají pod kontrolou horní část loorocké hlavní třídy."

„Jak to můžete říct s takovou jistotou?" podivil se Dabrifa.

„Dobrá otázka," řekl Vigeland. „Shilter, Frascati ani vy nejste myšlenkově stabilizováni. Pokud se chováte normálně, nedosahuje parasugestivní vlna až k vládnímu paláci."

Dabrifa zblednul.

„Má pravdu," kývl Frascati. „Jakmile parasugestivní fronta dostane k nám, také zešílíme a půjdeme pustošit ulici. Musíme s tím něco udělat."

Vigeland vytáhl svůj paralyzátor a zamířil na Dabrifu. „Budu vás muset omráčit. Je to jediná možnost."

Shilter a Frascati Vigelandovi zcela důvěřovali, proto s návrhem souhlasili. Dabrifa však začal protestovat. Podezíral Vigelanda, že se chce pokusit zvětšit svou moc.

„To jsou zbytečné obavy," uklidňoval Vigeland diktátora. „Potřebujeme vás jako spojence. Nedopustíme, aby se vám něco stalo."

Ertrusan viděl, že Dabrifa stále ještě váhá. Diktátor nakonec s nechutí přikývl. „Tak dobrá. Nejdříve však ochromíte své přátele. Chci si být jist, že to není nějaká vaše lest."

Bývalý major USO paralyzoval Frascatiho a Shiltera. Dabrifa kývl a posadil se do křesla.

„Teď jste na řadě vy," řekl Vigeland a vystřelil. Dabrifa ihned upadl do bezvědomí.

Vigeland se musel usmát při myšlence, že se z něho stal jediný vládce dvou mocných hvězdných říší. Pocit síly mu dodal na sebevědomí. Jindy se o moc musel dělit s ostatními, dnes se cítil jako nejsilnější muž Carsualu. Kdyby se mu povedlo získat mutanty za spojence, ještě by svou pozici uvnitř Triumvirátu posílil.

Vigelandovi bylo lhostejné, že venku na ulicích zemřely tisíce lidí. Na Ragulotu se odehrávaly události kosmické důležitosti. Kdo tu chce zvítězit, nesmí mít skrupule. Vigeland opatrně otevřel dveře a vyhlédl na chodbu.

Dabrifův pomocník právě strhával ze zdi vzácný koberec a chystal se ho oknem hodit na ulici. Vigeland ho omráčil střelou z paralyzátoru.

Zrádce prošel chodbou a stanul před vchodem do radiocentrály. V místnosti nikdo nebyl. Z reproduktoru zněl rozčilený hlas nějakého muže. Nos Vigeland vešel dovnitř a zavřel za sebou. Několik přístrojů bylo poškozeno obsluhou radiovysílačů, ale základní systém ještě fungoval.

Vigeland se posadil před aparaturu. Muž, jehož hlas slyšel, byl spojař na vlajkové lodi Dabrifovy flotily. S koloniální správou se zřejmě pokoušel spojit už delší dobu. Vigeland stiskl jedno z mnoha tlačítek a sledoval, jak se rozsvítila hlavní obrazovka.

„Konečně!" zvolal kosmonaut s ulehčením. „Bál jsem se, že se nikdo neohlásí."

„Tady Runeme Shilter," zalhal Vigeland. Zrádcovo pravé jméno by radistovi nic neřeklo, oficiálně ho jako člena Carsualského Triumvirátu nikdo neznal.

„Velitel Rionzi by rád hovořil s Imperátorem Dabrifou," oznámil spojař.

„To je v této chvíli vyloučeno," odpověděl Vigeland. „Jestli má Rionzi nějakou žádost, musí se obrátit na mě."

Radistovy rty se pohybovaly, ale Vigeland nic neslyšel. Dabrifan vypnul mikrofon, aby si promluvil se svým velitelem. Krátce na to se na monitoru vynořila Rionziho tvář.

„Čekám na rozkazy," řekl Rionzi. „Julian Tifflor, velitel Solárního loďstva, žádá povolení k přistání na Ragulot pro šest pozemských lodí."

„Povolení se uděluje," rozhodl s klidem Vigeland.

Rionzi pochybovačně přimhouřil oči. „Nedokážu si představit, že by s tím souhlasil i Imperátor Dabrifa."

„Dělejte, jak uznáte za vhodné," zavrčel Vigeland. „Klidně si začněte soukromou válku s Perry Rhodanem. Jenom by mě zajímalo, jak to pak vysvětlíte svému Imperátorovi."

Vigeland nečekal na odpověď a ukončil spojení. Byl si jist, že velitel Rionzi jeho nařízení uposlechne. K oběma výsadkovým člunům tedy na Ragulotu přibude dalších šest plavidel Pozemšťanů. Mezi Rhodanovým speciálním komandem a mutanty jistě dojde k zajímavému střetnutí.

Nos Vigeland potřeboval jen vyčkat. Mutanti mu nemohli být nebezpeční, chránila ho myšlenková stabilizace

Vigelanda vyrušila prudká exploze. Ovlivnění kolonisté začali s likvidací elektráren. Zrádce zabezpečil celé okolí pomocí pancéřovaných zábran a uvelebil se v křesle. Čas pracoval pro něho.

* * *

Když přišla tma, dosáhli Rhodan, Atlan, Ras Čubaj a šest mužů výsadkového komanda malé osady blízko města Loorocku. Muži nesli své ochranné obleky, měli zapojené individuální ochranné štíty a deflektory, takže byli neviditelní. Fellmer Lloyd, Gorašin a Gucky vedli druhou skupinu a k Loorocku se blížili z druhé strany.

Podle Guckyho a Lloyda se museli mutanti skrývat někde ve městě, neboť odtamtud přicházely mentální impulzy nesmírné intenzity.

Obyvatelé osady byli nervózní. Stáli v malých skupinách na ulicích a rozčíleně diskutovali. Všechny hospody praskaly ve švech. Důvodem vzrušení kolonistů bylo několik explozí ve městě, který byly slyšet až v osadě. Kromě toho se nad Loorockem vznášel obrovský oblak tmavého kouře, který překrýval hvězdy nočního nebe. Před hodinou byl do města vyslán kluzák. Jeho řidič měl za úkol zjistit stav věcí. Letoun odletěl a už se nevrátil.

Veškeré spojení s Loorockem bylo přerušeno. Aniž by byl zpozorován, provedl Rhodan své lidi osadou. Skupina se občas zastavila a naslouchala hovorům dabrifanských osadníků. Převládal názor, že je Ragulot ostřelován pozemskými loděmi.

Mezitím vyrazil k městu další průzkumník. Tentokrát byl vybaven letuschopným bojovým oděvem, zbraní a přenosnou vysílačkou. Zvěd měl zjistit, jak to v Loorocku vypadá. O šancích tohoto smělého muže se živě diskutovalo.

Rhodanovi lidé se zastavili za okrajem osady.

„Mutanti zahájili útok," usoudil Administrátor. „Události ve městě jsou jistě jejich dílem."

„Přesně toto jsem se bál," přiznal Arkonidan Atlan. „Nemocní ztratili rozum a útočí na vše, co se hýbá. Jejich sugestivní síla stále roste."

„Mohl bych teleportovat do města a rozhlédnout se," navrhl Ras Čubaj.

Rhodan zpočátku zbývající mutantu nechtěl nasadil, ale současné okolnosti mu nedávali moc na výběr.

„Rozbijeme tábor poblíž města," určil Rhodan. „A jakmile zjistíme, kde nemocní jsou, vydáme se tam."

Celá plán však stál na vratkých základech. Rhodan a stejně tak ostatní věděli příliš málo o stavu mutantů, nemohli se na setkání s nimi dobře připravit. Nedalo se předpovědět, jak se nemocní zachovají při setkání s lidmi, po jejichž boku devět set bojovali.

Ras Čubaj se teleportoval do města. Perry Rhodan ho pověřil prozkoumat poměry v Loorocku a vrátit se. Rhodan se obával, k čemu dojde, až mutanti zjistí teleportérův skok. Nejvíce se hrozil možného útěku nemocných z Ragulotu. Šílenci by pak rozsévali zkázu i na jiných světech Galaxie.

Velký administrátor rozhodně nebyl žádný pesimista, ale tušil, že Druhá Genesis přivede lidstvo na pokraj záhuby.

Když Ras Čubaj konečně materializoval v táboře, byla hluboká noc. Nebe nad Loorockem tmavočerveně svítilo; město na několika místech hořelo. Čubaj vypadal vyčerpaně. Klesl do trávy vedle Atlana a Rhodana a odložil těžkou výstroj.

„Z Loorocku už toho moc nezbylo," začal teleportér. „Mutanti použili sugesci a donutili kolonisty, aby zničili město. Je to tam jako po pumovém útoku. Všechny energetické stanice vylétly do vzduchu. Celé bloky domů jsou v plamenech. Ulice se nedají projít, plní se mrtvými, troskami domů a vraky aut. Šílenci dál prochází ruiny a pokračují v ničení."

„Zjistil jste, kde přesně jsou mutanti?" zeptal se Atlan.

„Jsou ve sklepě budovy místní koloniální správy," oznámil Čubaj. „Jakmile jsem se zhmotnil ve městě, mutanti mě zaměřili. Obdržel jsem hypnosugestivní rozkaz přijít za nimi do sklepa. Přestože mám myšlenkovou stabilizaci, bylo velice obtížné se tomu příkazu nepodvolit."

„Vypátral jste ještě něco jiného?" vyptával se Atlan.

Čubaj se opřel o lokty a vystavil se proudu studeného vzduchu. Noční vítr mu chladil tvář. Cítil, jak z něho vyprchává napětí posledních minut.

„Nemocní se jistě brzy přesunou do Welshire a rozpoutají peklo i tam," usoudil Čubaj. „Jejich mentální síla je neuvěřitelná. Zdá se mi, že se dokáží sjednotit do myšlenkového bloku. V takovém stavu je bude obtížné přemoci."

„Takže k nim nemůžeme přijít blíž," odtušil Atlan. „A rozhodně je nebudeme moci zatknout. Oni už se totiž nikdy zatknout nenechají."

Rhodan ležel na zádech a hleděl do bezmračné noční oblohy Ragulotu. K Čubajově zprávě se dosud nevyjádřil. Ačkoli se mezitím z nemocných mutantů stali tisíceronásobní vrazi, Rhodana ovládal silný pocit soucitu s těmito ubohými lidmi.

„Dovolte mi, prosím, abych s Guckym teleportoval do sklepa, kde se ukrývají mutanti, pane," řekl Čubaj. „Musíme zamezit dalšímu neštěstí."

„Zavolejte Guckyho skupině," kývl Rhodan na jednoho ze specialistů. „Ať se sem malý přesune."

Uběhlo několik minut, když se vedle Čubaje zamihotal vzduch. O sekundu později už stál myšob u Afričana. Rhodan informoval Ilta o tom, co se Ras dozvěděl ve městě.

„Ras nalezl mutanty," řekl Rhodan na závěr. „Pokud budete souhlasit, můžete teleportovat do sklepa sídla místní správy a pokusit se nemocné ovlivnit. Snad vás poslechnou."

Gucky byl pro, stejně tak i Čubaj.

„Odložte vaše zbraně!" přikázal Rhodan. „Nechci , aby došlo k nedorozumění."

Gucky i druhý teleportér odložili opasky se zbraněmi. Potom dematerializovali.

„Nevěřím, že by mohli uspět," poznamenal Atlan skepticky. „Mutanti jsou ve stádiu, kdy jsou zcela ovládnuti šílenstvím."

„Máš jenom kritické poznámky, nebo přidáš i nějaký návrh?" zavrčel Rhodan.

„Ano," prohlásil Arkonidan. „Je jen jedna možnost, jak toto nebezpečí zažehnat. Musíme zničit budovu správy z vesmíru bombou z transformačního děla."

„Kdybych tento rozkaz vydal a to nehodlám, museli bychom počítat s tím, že zahyne veškeré obyvatelstvo Loorocku," řekl Rhodan.

„Ještě můžeme mutanty zastavit," namítl Atlan. „Brzy bude pozdě i na nasazení kosmických lodí."

Dříve, než stihl Rhodan odpovědět, materializovali se Čubaj a Gucky. Oba bezvládně spadli na zem. Rhodan se k nim vrhl a zjišťoval jejich stav. Teleportéři byli v bezvědomí.

„Možná k mutantům neprošli," usoudil Velký administrátor. „Mutanti mohli vybudovat silové pole z psionické energie. Je zázrak, že se Ras a Gucky vůbec vrátili."

K mutantům přistoupil lékař výsadkového komanda a vyšetřil je.

„Jejich bezvědomí je opravdu hluboké," konstatoval. „V tomto stavu zůstanou po dlouhou dobu a já nedoporučuji, abychom se je snažili vzbudit."

Tím nám zůstali jen Gorašin a Fellmer Lloyd, uvědomil si Perry Rhodan. Ale co mohli podniknout proti přesile osmi supermutantů?

Rhodan pověřil dva muže, aby dva mutanty dopravili zpět ke člunům. Vysílačkou se spojil s Gorašinem a Lloydem a vyložil jim, co se stalo. Krátce poté zavolal oběma skupinám Solární maršál Julian Tifflor a oznámil Rhodanovi, že se mu podařilo vyjednat přistání osmi lodí. Teď čekal na rozkazy.

Rhodan nařídil neprodyšně uzavřít Loorock. Mutanti se nesměli dostat do Welshire. Víc prozatím Rhodan nemohl udělat. Doufal, že se mutanti vzdají, když uvidí bezvýchodnost svého postavení. Stále doufal v nenásilné řešení. Stále na mutanty nechtěl nechat střílet. Ale to, co se stalo na Mimasu a nyní na Ragulotu, vypovídalo o něčem jiném.

* * *

Ve sklepě byla naprostá tma, ale oni světlo stejně nepotřebovali. Okolí vnímali pomocí parapsychické síly svých mozků. Necítili ani chlad kamenné podlahy, na níž seděli. Bylo jim jedno kde jsou, stačili, aby byli pohromadě a mohli pokračovat ve svém tažení proti normálním lidem. Všechny je chtěli zabít. Jen tak mohli dál žít a v klidu experimentovat.

Na parapsychické úrovni tvořili jedinou bytost. Jejich příkazy byly stále intenzivnější. Brzy budou schopni ovlivnit i myšlenkově stabilizované. Seděli v kruhu na zemi. Hlavy měli oteklé. Jak se zdálo, jejich lebeční kosti se roztáhly, aby pojaly nabývající tkáň bobtnajících mozků. Ve tvářích osmi nemocných už nebylo nic lidského.

Osm mutantů ani nepromluvilo. Dokonce i řeč, kterou před nedávnem vytvořili, jim už byla k nepotřebě. Dorozumívali se výhradně parapsychickými impulzy. Protože však tvořili jednu bytost, přestávali používat i tento způsob.

Mutanti jednali jako jeden tvor. Tento tvor rozhodl, že je třeba něco podniknout proti vesmírným lodím, které pronikli do soustavy Minytso. Na obyvatele Ragulotu už se nepotřebovali soustředit, z jejich strany nehrozilo žádné nebezpečí.

Na řadě byla kosmická plavidla. Na takovou vzdálenost nebylo snadné na posádky hypnoticky zapůsobit. Avšak kolektivní bytost si věřila a právem. Osm nemocných sedělo strnula na bobku a koncentrovalo se. Jejich sugestivní povely znovu zesílily.

Kolektivní bytost si v mysli vysnila zkázu celé Mléčné dráhy. Z trosek galaxie se pak měla zdvihnout nová moc a začít svou vládu. Den, kdy se tento sen stane skutečností, neležel příliš daleko v budoucnosti.

Tři patra nad nemocnými seděl v radiocentrále Nos Vigeland a čekal. Jen on mohl zastavit probíhající události. Ale to kromě něho nikdy nevěděl.

* * *

Dvě hodiny po přistání šesti kosmických lodí obdržel Rhodan od Juliana Tifflora novou zprávu. Tifflor oznámil, že čtyři plavidla právě explodovala. Ne díky útoku dabrifanských lodí, nýbrž vinou vlastních posádek. Posádky dvou zbývajících křižníků byly také v ohrožení. Opustily své pozice okolo města a vracely se ke svým plavidlům.

„Za tuto katastrofu jsou odpovědní mutanti," prohlásil Tifflor „Dříve či později zaútočí na lodě, které letí ve volném prostoru."

Tato Jobova zvěst Rhodana zdrtila. Musel se smířit s tím, že mutanti postupují s děsivou bezohledností. Bylo jim jedno, kolik lidí svými činy usmrtí.

„Nevím, co dál, šéfe," pokračoval Tifflor. „Osádky všech lodí se už o této události dověděly. Nálada tomu odpovídá. Několik důstojníků mi navrhlo, abych dal Loorock bombardovat."

„Tiffe!" vyhrkl Rhodan. Jen s námahou v sobě potlačil zděšení. „Nejsou to přece nepřátelé lidstva. Je to našich osm nemocných přátel."

„Já vím, šéfe," odpověděl Tifflor. „Ale stejně proti nim musíme něco podniknout."

„Kolik lodí vašeho loďstva je vybaveno psychozářiči a mentálními projektory, Tiffe?" zeptal se Rhodan.

„Tři sta, šéfe."

„Dobře. Stáhněte tyto lodi nad Loorock. Všichni tyto zbraně musí být nasazeny ve stejném momentu." Rhodan zavřel oči. „Třeba to mutanty zastaví."

„Už jsem vydal odpovídající rozkazy," řekl Tifflor. „A pokud to selže?"

Rhodan zaváhal. „Potom půjdu do Loorocku a pokusím se s nemocnými promluvit."

Ještě zaslechl Tifflorovo prudké vydechnutí, potom bylo spojení přerušeno.

„Svá poslední slova míníš vážně?" dotazoval se nevěřícně Atlan.

„Přirozeně," přikývl Rhodan. „Teď není čas na žerty."

Rhodan pocítil, jak mu Arkonidan položil ruku na rameno.

„Nepůjdeš tam sám," pronesl Lord admirál. „Půjdu tam s tebou."

* * *

Útok tří stovek pozemských lodí se ukázal jako marný. Mutanti podnikali rázný protiútok, který způsobil, že začaly posádky sedmi lodí ničit zařízení plavidel. Tifflor odvolal zbývající křižníky a o nezdaru informoval Perryho Rhodana.

„Nějaký výsledek dosáhneme jenom pomocí bomb," naznačil Tifflor sklesle. „Na palubě dvou lodí, kroužících velice daleko od Ragulotu, se několik mužů pokusilo odpálit muniční sklady. A to je jistě jenom začátek. Pokud něco neuděláme, dopadne to tak, že budou zničeny všechny lodě v soustavě Minytso."

„Nedělejte si starosti, Tiffe," uklidňoval Rhodan velitele flotily. „Atlan a já poletíme do Loorocku."

„To považuji za příliš nebezpečné," přiznal Tifflor. „Přesto vám chci popřát štěstí."

„Pokud bychom se s Atlanem nevrátili, převezmete velení, Tiffe. V tom případě budete jednat v zájmu lidstva."

„Rozumím," odpověděl Tifflor. „ Naštěstí mají Dabrifané stejné problémy, jako my. Vybuchlo jim několik lodí a zatím je ani nenapadlo na nás zaútočit."

„Za každých okolností se vyhněte ozbrojenému konfliktu," nabádal ho Rhodan. „Snad ještě přivedeme Dabrifu k rozumu."

Tím byl krátký rozhovor u konce. Rhodan zkontroloval své vybavení. Atlan následoval jeho příkladu. Vedení malé skupinky převzal Galbraith Deighton.

Rhodan zapojil pohonný agregát bojového obleku a vznesl se. Zamířil směrem k městu. Atlan letěl jen několik metrů za ním.

11.

(Atlanovo vyprávění)

Bývalý major USO Nos Vigeland cítil, že sugestivní povely mutantů sílí. Díky speciálnímu školení ve výcvikových centrech USO věděl hodně o psionické energii a parapsychicky nadaných lidech. Vytušil, že moc mutantů zanedlouho zasáhne i jeho. Vnitřní tlak, který ho nutil odejít dolů na ulici a začít ničit, byla stále silnější. Vigeland pochopil, že ho ani mentálně stabilizovaný mozek neochrání navždy.

Musel se začít zabývat něčím jiným. Chtěl tedy opustit budovu a porozhlédnout se venku. Jen tak mohl čelit sugestivním rozkazům mutantů, aniž by použil vysílačku aktivující toxin. Nechtěl se vzdát potenciálních spojenců. Kdyby se nemocní mutanti postavili na stranu Carsualu a Říše Dabrifa, nemusel by ani jeden z nich zemřít. S jejich pomocí by se Vigeland snadno zmocnil jiných aktivátorů – například Tifflorova, Adamsova nebo Bullova.

Vysílačka nepřetržitě bzučela. S Dabrifou se snažili spojit nejen velitelé flotily na orbitě, ale též úřady ve Welshire. Vigeland se o rádiovou stanici nestaral. Pozemšťané pokračovali v honu na mutanty. To mohlo nemocné přinutit k tomu, aby spolupracovali s Dabrifou a Triumvirátem.

Vigeland otevřel dveře a vyšel na chodbu. Uvnitř budovy vládlo naprosté ticho. Zaměstnanci správy kolonie dávno opustili svá pracoviště. Jedním z oken Vigeland spatřil, že domy na druhé straně ulice jsou v plamenech. Nebyl tu nikdo, kdo by se snažil požár uhasit. Na ulici byli jen mrtví a převrácené vozy. Celou scénu osvětlovaly plameny a dodávaly jí na hrůzostrašnosti.

Vigeland přišel k mechanickému výtahu a přesvědčil se, zda ještě funguje. Měl štěstí. Nastoupil a sjel dolů do velké haly v přízemí. Vedle dveří výtahové klece ležely dvě mrtvoly. Na druhé straně místnosti, kde byla umístěno několik kusů moderního nábytku, sedělo na bobku asi tříleté dítě a snažilo se rozkousat květinách s umělohmotnými rostlinami.

Vigeland se rozhlédl. Z ulice slyšel křik. Občas došlo k výbuchům. Zrádce se zahleděl na nástěnné hodiny. Noc měla být zanedlouho u konce. Bylo jedno, jak vše dopadne: Na tuto noc Vigeland nikdy nezapomene.

Tlak ve Vigelandově mozku povolil, a bývalý major si oddechl. Jeho teorie byla tedy správná; pokud bude uvažovat o něčem jiném, lze sugestivní impulzy mutantů úspěšně ignorovat.

Zrádce zaslechl nějaké hluk a obrátil svou pozornost ke vchodovým dveřím. Nic tam nebylo. Rychle se skryl za recepční pult. Škvírou pozoroval halu. Pak se stalo něco, co by neškoleného člověka vyděsilo. Dveře hlavního portálu se sami od sebe otevřely. Vigeland však věděl, co se děje. Do správní budovy vstoupil někdo, kdo byl chráněn deflektorovým polem. Rhodanovi agenti byli tedy v Loorocku a pátrali po mutantech.

Proč ale přišli zrovna sem? ptal se Nos Vigeland udiveně. Hned nato postřehl rozhovor dvou mužů.

„Žasnu, že nás nechali dojít až sem, Perry," řekl hlas Lord admirál Atlan.

Oslovený, nepochybně to byl Perry Rhodan, odpověděl: „Nic neriskují. Jsme moc slabí. Nemůžeme je porazit a oni to dobře vědí. To je naše šance. Snad se k nim dostaneme a budeme si s nimi moct promluvit."

„Takže opravdu půjdeme do sklepa?" ujišťoval se Atlan.

„Ano," prohlásil Rhodan. „Vypneme deflektory. Mutanti vůči nám nesmějí pojmout podezření."

Po chvilce se Perry Rhodan a Atlan vynořili ve středu haly. Nesli bojové kombinézy, ale odložili torny s deflektory a pohonnými agregáty.

Vigeland zadržel dech. V budově tedy byli nejen Administrátor Sluneční říše a Lord admirál USO, navíc se tu podle slov obou příchozích ukrývali nemocní mutanti. Vigeland se kousl do rtu. Ani jeho ani nikoho jiného nenapadlo prohledat sklepní prostory správní budovy.

Bývalý major horečnatě uvažoval. Musel neprodleně aktivně zasáhnout do dění. Perry Rhodan mohl šílené mutanty přesvědčit, aby se vzdali a to by byl Vigelandův konec.

Rhodan se svým arkonidanským přítelem nastoupil do výtahu. Klec začala klesat. Sotva zmizeli, Vigeland opustil svůj ukrýt. Rozběhl se a dosprintoval ke schodišti, které rovněž ústilo ve sklepě. Sugesce opět posílila a způsobila tak Vigelandovi nával bolesti. Přesto ho to ani trochu nezpomalilo. Šlo o všechno a zrádce nasadil všechny síly, aby zvítězil.

Druhá Genesis vstoupila do rozhodující fáze.

* * *

Výtah zastavil. Skoro nesnesitelné napětí nechalo Rhodana zapomenout na všechno, co s Atlanem viděli v ulicích Loorocku. Rhodan vycítil blízkost mutantů. Přes myšlenkovou stabilizaci se jen s vypětím všech sil bránil parasugestivním vlnám, vysílaným mutanty.

„Sklep je pod celou budovou," usoudil Atlan. „Těžko říct, v jaké z místností jsou mutanti."

„Najdeme je, neboj se," řekl Rhodan s důvěrou a opustil výtah. Atlan zůstal po jeho boku. Místnost, v níž končila výtahová šachta, působila chladně a pustě. Tady dole bylo ústřední ovládání klimatizace, strojní zařízení a množství polic se záznamy. Celým sklepem vedla široká chodba. Po obou stranách byly jednotlivé místnosti, uzavřené masivními ocelovými dveřmi. Pod stropem sklepení vedly trubky a svazky kabelů. Chodbu ozařovala osvětlovací tělesa. Rhodan byl rád, že ještě nevypověděla službu.

„Můžeme začít třeba tamhle. Rhodan ukázal k první místnosti a vykročil. „Odtamtud půjdeme hloub do sklepa a nakonec je prostě budeme muset najít."

Atlan zastavil a zaposlouchal se.

„Slyšíš něco?" otázal se Rhodan.

„Zdálo se mi, jako by někdo šel po schodech," zašeptal Arkonidan. „No, je možné, že si se mnou jenom pohrávají nervy."

„Já nic neslyšel," řekl Rhodan. „Musel jsi se splést."

Administrátor si uvědomil, že v pár minutách bude stát tváří v tvář nemocným mutantům. Jak se zachovají? Budou na něho útočit? Měli vůbec zbraně, s nimiž mohli přemoci myšlenkově stabilizovaného člověka?

„Nejsem zbabělec, ale přiznám se, že mám pořádný strach," prohodil Atlan, když se přiblížili k prvním dveřím. „Měli bychom se vrátit."

Rhodan zakroutil hlavou. Rozhodnutí padlo. Snad ho budou mutanti respektovat. Bylo nepředstavitelné, že by muži, jako Wuriu Sengu nebo Son Okura, ztratili všechny vzpomínky na muže, kterému pomáhali už za Třetí moci. První místnost byla prázdná. Rhodan otevřel dveře, nakoukl a zase je přibouchl. Pak přistoupil ke druhým. Ani zde nebylo nic než několik nízkých agregátů.

„Třeba tady přece jenom nejsou," uvažoval Atlan, ačkoli byl přesvědčen o opaku.

Došlo k dalším dveřím. Rhodan strnul. Nevěděl proč, ale byl si zcela jist: V místnosti za mohutnými vraty byli ukrytí mutanti. Nebyl schopen klidně myslet. Ruka, která se natahovala k otevíracímu mechanizmu, se třásla.

Potom se rychle za sebou odehrálo několik neuvěřitelných a strašlivých událostí. Nos Vigeland dosáhl konce schodiště a zůstal stát. Slyšel, jak Atlan a Rhodan přechází ode dveří ke dveřím a zkoumají místnosti za nimi. Mutanty však prozatím nenašli. Vigeland se silně potil. Srdce mu tlouklo až v krku. Musel dávat pozor, aby se nějakou hlučnou činností neprozradil. Současně bez přestávky bojoval proti mocným parapsychickým příkazům mutantů.

Vigeland se kradl podél stěny. Zpoza roku nahlédl do hlavní chodby. Viděl, jak se Rhodan s Atlanem zarazili před jedněmi dveřmi. Rhodan natáhnul ruku, aby je otevřel.

Náhle se vrata rozlétla a vykráčel z nich štíhlý muž v roztrhaném oděvu. Jeho hlava byla nabobtnalá, tvář podivně změněna. Vigeland ho přesto poznal. Bylo to Tako Kakuta.

Za Kakutou se ven na chodbu tlačili ostatní mutanti. Rhodan a Atlan ustoupili. Nikdo nic neříkal. Potom se do Vigelandova mozku zabodlo tisíc žhavých jehliček a způsobilo mu tak pekelnou bolest. Vydechl a přitiskl si dlaně ke spánkům. Vypotácel se doprostřed chodby. Několik metru od něho prožívali něco podobného Atlan s Rhodanem. Stabilizující bariéry v mozcích padly. Šílení mutanti triumfovali.

Aniž by se starali o Atlana, Rhodana či Vigelanda, pohybovali se mutanti k výtahu. Šli zvolna, jako by jim patřil veškerý čas vesmíru. V jejich postoji byla nadpozemská důstojnost. Vigeland si do krve rozkousal jazyk. Bolest v jeho mozku sílila. Mutanti dosáhli výtahové klece a obrátili se. Bezvýraznýma očima upřeně hleděli do chodby. Bylo zjevné, že chtějí pokračovat v cestě až poté, co tři muži zemřou.

12.

(Atlanovo vyprávění)

Galbraith Deighton se snad po tisící za poslední dvě hodiny podíval na náramkový chronometr. Žádný z mužů komanda po Rhodanově a Atlanově odchodu nemohl usnout. Na horizontu se začal objevovat světlý pruh, oznamující příchod dne.

Tifflor nahlásil, že se situace ve vesmíru uklidnila. Ani mezi pozemskými ani dabrifanskými loděmi nedocházelo k dalším výbuchům. Toto hlášení přijal Deighton s povděkem. Začalo to vypadat, jako by měli Rhodan s Atlanem úspěch. Deighton však byl nervózní, neboť neměl z Loorocku žádné zprávy. Rhodan mu slíbil, že ho informuje, jakmile se stane něco mimořádného.

Snad, snažil se uklidnit Deighton, dosud Rhodan nenašel příležitost použít přenosnou vysílačku. Stále ještě mohl vyjednávat s mutanty.

V blízké osadě stále vládla nejistota. Ve většině budov se ještě svítilo. Kolonisté se zabývaly problémy okolo Loorocku. Když se ani druhý posel nevrátil, čekali osídlenci, že informace získají v časných ranních hodinách. Mezitím přiletělo do osady několik úředníků z Welshiru, kteří připravovali výpravu do města. Deighton se o všem dozvěděl od svých mužů. Ti se pod ochranou deflektoru volně procházeli po osadě.

Deighton neklidně obcházel tábor. Nevzdaloval se však příliš daleko od vysílačky. Kdyby se přístroj ozval, chtěl být poblíž.

Náhle uslyšel kroky. Zůstal stát a vytáhl zbraň. K táboru se mohlo zatoulat několik osadníků. Bylo vyloučeno, že by byli Pozemšťané objeveni, neboť v osadě nebyly žádné lokalizátory. Třeba se pár kolonistů vydalo na osvěžující ranní procházku.

Deighton rozlišil kroky dvou osob. Neznámí se blížili k táboru. Ačkoli byl před odhalením chráněn deflektorem, schoval se Deighton za skupinu keřů. Viděl, jak se rozsvítil reflektor, potom se ozval ženský hlas, který nebyl Solárnímu maršálovi úplně cizí a říkal: „Tamhle naproti! Tam jsou!“

Galbraith Deighton odpojil svůj deflektor a vystoupit zpoza křoví. Spatřil dvě siluety. Na Deightonovu tvář dopadlo světlo baterky. Zamžoural.

„Ach, nový šéf obrany osobně,“ zachechtala se Tipa Riordanová a dobelhala se k maršálovi. Po jejím boku se přibližoval zavalitý muž, jehož tvář Deighton v přítmí nemohl poznat.

„K čertu, jak jste se sem dostala?“ podivil se Deighton.

„To bych se mohla zeptat i já,“ prohlásila Tipa Riordanová. „Ale když to chcete bezpodmínečně vědět: Jsem tady pro svou odměnu.“

Deighton s opovržením zavrčel: „Vaše chování považuji za odporné.“

Tipa se zasmála.

„Zavedla jsem vás k mutantům, jak jsem slíbila,“ připomněla. „A za to budu požadovat buněčný aktivátor.“

„Mutanti ještě žijí,“ odpověděl Deighton prudce. „Rhodan s nimi právě nyní vyjednává.“

„To je jen vaše přání,“ zavrtěla hlavou Tipa.

Obešla Deightona, aniž by na něho jen pohlédla. Její průvodce ji beze slova následoval. Na okraji tábora si Tipa dřepla na zem. Zde chtěl počkat na výsledek dění na Ragulotu.

Deighton se cítil bídně. Tipa Riordanová byla tajemná žena. Odkud vlastně o všem věděla? Deighton proti ní nemohl zasáhnout. V té chvíli vlastně nemohl dělat nic. Jen čekat.

* * *

Svíjel se na zemi a chtěl jediné – aby zmizela ta děsivá bolest, která ho proměnila v bezmocnou trosku. U výtahu stále postávalo osm mutantů a sledovalo zoufalý zápas, který tři muži v chodbě sváděli se smrtí.

Potom, když se přiblížil konec, si Nos Vigeland svým instinktivním jednáním zachránil život. Jeho ruka vjela do kapsy a sevřela se kolem vysílače. Mutanti si v jediném okamžiku uvědomili, že jim hrozí smrtelné nebezpečí a veškerou svou paramentální sílu zkoncentrovali do Vigelandova mozku. Zrádce přesto stiskl tlačítko.

V krvi mutantů se substance, kterou pozřeli s pokrmem na palubě RODENSTAADU, proměnila v účinný jed. Dosud neškodná látka způsobila okamžité ochrnutí nervových funkcí zasažených. Začala účinkovat i druhá složka toxinu, tedy kyselina. Organická tkáň osmi lidí se rozložila. Buněčné aktivátory tento proces nemohly v žádném případě zadržet.

Vigeland cítil, jak tlak v jeho mozku ustupuje. Mutanti se zhroutili před otevřenou klecí výtahu. Nos Vigeland se k nim doplazil. Byl tak zesláblý, že se sotva hýbal. Když stanul u otrávených, byli již po smrti. Vigeland se ohlédl. Atlan a Rhodan ještě trpěli důsledky sugestivního útoku, ale rovněž se pohybovali k výtahu.

Zrádce zaklel, roztrhal Išibašiho oděv a vzal si sugestorův buněčný aktivátor. Stejným způsobem oloupil Martena, Okuru a Jokidu. Arkonidan s Rhodanem byli skoro u něho a on tak nemohl uloupit další aktivátory.

Vigeland se dopotácel do výtahu. Když se kabina rozjela vzhůru, zrádce se divoce rozesmál. Jeho pronásledovatelé byli příliš slabí, nemohli se za ním vydat po schodech. Vigeland jel až do třetího poschodí. Tam vzpříčil dveře výtahu, aby ho nikdo nedokázal použít.

Několik sekund se opíral o zeď a nehýbal se. Před očima mu poskakovaly červené body. Málem upadl do bezvědomí. Vzal jeden z ukradených aktivátorů a zavěsil si ho kolem krku. Okamžitě pocítil vliv přístroje a jeho stav se zlepšil. Zaplavila ho vlna nové energie. Vrávoral chodbou do místnosti, kde zanechal své spojence.

Podařilo se mu přivést je k vědomí. Účinky paralyzace už vyprchával. Vigeland rozdělil buněčné aktivátory a několika větami vysvětlil, co se stalo.

„Musíme odtud pryč," řekl Dabrifa, který okamžitě pochopil situaci. „Rhodan bude chtít své aktivátory nazpět." Ukázal na dveře. „Mám tady tajný transmiter. Přístup k němu mám jen já a mí nejdůvěrnější pomocníci tady na Ragulotu, takže by měl být v pořádku."

Vigeland se zhroutil do křesla. Shilter mu přinesl pohár vody. Shilterova a Frascatiho vděčnost za buněčné aktivátory neznala hranic. Přestože byl vyčerpaný, pochopil Vigeland, že právě on je od nynějška šéfem ertrusanského Triumvirátu.

„Loďstvo!" vyrazil ze sebe Vigeland, když Dabrifa spěchal k východu z místnosti. „Musíte stáhnout zpět vaše loďstvo, Imperátore."

„Máte pravdu," souhlasil Dabrifa. Běžel k radiocentrále, kde vydal odpovídající rozkazy Rionzimu.

Mezitím odvlekli Shilter a Frascati napůl bezvědomého přítele na chodbu. Dabrifa se k nim zanedlouho přidal. „Vše vyřízeno. Můžeme zmizet."

Když o půl hodiny později vpadlo do budovy speciální komando Solární flotily, nebyli po třech Ertrusanech a Dabrifovi ani potuchy.

13.

(Atlanovo vyprávění)

Osm mrtvých mutantů bylo přeneseno na palubu CRESTU XII a odevzdáno nekonečným hlubinám kosmu. Pro Rhodana to bylo bolestivé loučení s osmi dobrými přáteli.

Ze čtyř buněčných aktivátorů, jichž se Nos Vigeland nemohl zmocnit, obdržela jeden Tipa Riordan. Vzácný přístroj získal i Galbraith Deighton, nový šéf SolAbu, přestože proti tomu zpočátku ostře protestoval.

Krize Druhá Genesis skončila. Čtyři mutanti, kteří ji přežili, si nemuseli dělat starosti – proti vlivu genu šílenství byli zcela imunní.

Okolnosti smrti osmi mutantů dojaly obyvatele Solární říše. Nikdo si ještě nedovedl představit, jaké důsledky to bude mít. Lidstvo bylo citelně oslabeno, zatímco Carsual, Dabrifova říše a další organizace slavily vítězství.

Perry Rhodan se na dva dny naprosto izoloval a stranil se i blízkých přátel. Když se vrátil a začal se věnovat státnickým záležitostem, bylo jasné, že se změnil. Z psychických následků krize se měl vzpamatovávat ještě dlouhé roky. Atlan a další, kteří se do oněch pohnutých událostí zapojili, na tom nebyli o mnoho lépe.

Ale čas léčí všechny rány. Brzy se ukázalo, že má Perry Rhodan ještě dostatečné množství vnitřní síly, aby dál vedl lidstvo na jeho těžké cestě do budoucnosti.

14.

Atlan otevřel oči a zmateně se rozhlížel kolem sebe. Snažil se vstát, ale Rhodan ho zatlačil zpátky do křesla.

„Je po všem," řekl Rhodan. „Zase jednou se ohlásil tvůj extramozek. Potřebuješ si odpočinout."

„Mluvil jsem o Druhé Genesis, že ano?" ujišťoval se Atlan a vyčerpaně oddechoval.

„Ano," přikývl Rhodan. Stále ještě byl ovládnut dojmy z Atlanova vypravování. Staré rány se znovu otevřely, zdánlivě zapomenuté události byly zase tady a tak jasné, jako by k nim došlo včera.

Atlan se zvedl. Jeden z kosmonautů mu přinesl sklenici vody. Rhodan pomohl vysílenému Arkonidanovi s pitím. Atlan si hřbetem ruky otřel ústa.

„Musí tu být nějaký důvod, proč se ozval můj extramozek," uvažoval. „Nějaká souvislost mezi tím, co se děje teď a k čemu došlo tenkrát."

„Nepochybně," souhlasil Rhodan. „Ale nepřepínej se. Nejsi ve stavu, kdy by sis mohl lámat hlavu."

Atlan ho neposlouchal. Usilovně přemýšlel. Potom náhle zvedl hlavu a se směněným výrazem ve tváři pohlédl na Rhodana.

„Už vím, co vyvolalo tu reakci mého mozku," řekl on. „Události na Vinzse připomínají katastrofu na Ragulotu. Kolonisté, kteří tehdy zničili Loorock, jednali ze stejného popudu jako ti, kteří zdemolovali kolonii v soustavě Al-Tonta."

„Máš pravdu," přisvědčil Rhodan. „To je vysvětlení."

Aniž by se staral o Rhodanovy protesty, Atlan vstal a vrávoravými kroky se procházel centrálou INTERSOLARU. „Tehdy, stejně jako dnes, byli za události zodpovědní mutanti. Šílenstvím posedlí mutanti zahájili stejnou destrukci jako Ribald Corello."

Rhodan neodpověděl. Věděl, že se Atlan blíží ke stejnému závěru, k němuž během Arkonidanova vypravování došel i on.

„Jsou ty události podobné jen náhodou?" zeptal se Atlan.

„Ne." Rhodan zakroutil hlavou.

„Všech osm mutantů při Genesis zahynulo, proto je jen jedno možné vysvětlení,“ pravil pomalu Arkonidan. „Chceš, abych to vyslovil?“

„Jen do toho!“ vyzval ho Rhodan. „Alespoň se to dozví i posádka lodi.“

„Tak dobrá,“ řekl Atlan.

Vrátil se ke křeslu a usadil se v něm. Cítil, že se na něho upírají pohledy všech lidí v centrále. Několikrát polkl a potom tiše zamumlal: „Ribald Corello je synem Gevoreny Tatstun a Kitaje Išibašiho.“

KONEC

(přeložil Lord Nimma)

PŘÍŠTÍ DÍL (**409**):

Clark Darlton : MUŽ, KTERÝ ZEMŘEL DVAKRÁT

Díky Atlanově fotografické paměti se podařilo vysvětlit původ Ribalda Corella. Tento nebezpečný muž je potomkem antijské ženy Gevoreny Tatstun a pozemského sugestora Kitaje Išibašiho. Supermutant pokračuje ve své zkázonosné činnosti. Ke svým záměrům hodlá zneužít i MUŽE, KTERÝ ZEMŘEL DVAKRÁT...

PŘEDCHOZÍ DÍLY:

404) William Voltz: VLÁDKYNĚ PIRÁTŮ
405) Hans Kneifel: LOUTKY Z ASTERY
406) Clark Darlton: ZPRÁVA Z BUDOUCNOSTI
407) H.G.Ewers: NOVÝ PRVEK
408) William Voltz: ZKÁZA MUTANTŮ

